CALVINIST CONTACT

AUDITED PAID CIRCULATION ABC

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa, Ontario, and for payment in cash. Postage paid at Hamilton.

NOVEMBER 9th, 1962 — No. 570 — 18th YEAR OF PUBLICATION

DE ROEP VAN CUBA

Het is gelukkig goed afgelopen. Een zucht van verlichting ging door de wereld toen verleden week Khrushchev plotseling toegaf aan de eis om de atoomwapens op Cuba weg te halen. Het leek haast te mooi om waar te zijn! Zelfs de Russische tegeneis, dat Amerika zijn basis in Turkije zou prijsgeven, werd ingetrokken.

Weliswaar is de lucht nu niet geheel onbewolkt. De West, en in het bijzonder de Verenigde Staten, zullen wel onder zwaar diplomatiek vuur worden gelegd. Tenslotte heeft de Amerikaanse luchtmacht alleen reeds zeventig vliegbases op vreemd grondgebied en kan gezegd worden, dat Amerika en zijn geallieerden een ware ring rondom Rusland en China hebben gelegd. Men kan dus wel iets verwachten. Als het dan niet over Berlijn gaat, dan zal het wel over een of meer van deze bases gaan, maar zeker is dat er in Moskou een plan wordt uitgewerkt of misschien reeds gereed ligt om aan de Westerse landen gepresenteerd te worden.

Dit alles neemt toch niet weg, dat het een verademing was toen bekend werd, dat Rusland de atoomprojectielen van Cuba zou verwijderen en dat Amerika de quarantaine rond Cuba zou opheffen.

Het nieuws kwam hier op Zondagmorgen door en voor de avond van diezelfde dag zou in onze plaatselijke kerk een bidstond worden gehouden door de internationale spanningen. Dat was even een vreemde situatie. We zouden gaan bidden voor leniging van de spanning en toen wij er aan toe waren, was de spanning voor 'n groot deel geweken. Was die bidstond dan niet overbodig geworden? Men gaat toch niet bidden voor een behouden reis als men veilig en wel zijn huis binnenstapt?

De raad van onze plaatselijke kerk heeft die bidstond toch doen doorgaan. En terecht. Het gevaar was inderdaad voor het moment geweken, maar intussen hadden wij toch allen op de rand van een afgrond gelopen, waarvan niemand de diepte heeft kunnen peilen. De spanning duurde nog geen volle week, maar het was voldoende om ons een blik te doen slaan op een verwoesting, waarvoor geen beschrijving te vinden is. Wij hebben gevreesd, en die vrees behoefde in het geheel niet uit ongeloof te zijn. Want wat we zagen aankomen was de verabsolutering van de zonde. Het was alsof wij even konden zien wat er gebeuren gaat, als de zonde in de wereld en de zonde in ons eigen persoonlijk leven vrij spel krijgt.

Wij kunnen het ook nog iets anders zeggen. De kostbare schepping, waarin God Zichzelf terugvond toen Hij haar tot stand bracht, dreigde vernietigd te worden door de krachten, die in die schepping zelf aanwezig zijn, maar die in tegenovergestelde zin gebruikt worden als waarvoor zij bestemd zijn. En daarvoor hebben wij gevreesd, - en terecht.

Maar het gevaar is weer voorbij. Het is afgewend. Kunnen wij nu weer verder gaan? Kunnen wij nu verder hopen en bidden, dat Kennedy en Khrushchev en Thant het goed eens worden en dat de United Nations de onderlinge vrede kan handhaven, zodat wij geen bidstonden meer nodig hebben? Zodat — en dat zou dan het gevolg zijn — zodat wij ons leven kunnen voortzetten, zoals het was?

Velen onzer zullen als vanzelf in deze dagen terugdenken aan de spanningen in 1939, toen de tweede wereldoorlog op het punt stond te ontbranden. Ook toen beleefden wij iets dergelijks als wij in de afgelopen weken hebben meegemaakt. Maar nu is het haast nog verschrikkelijker. Er zit nu nog meer angst in, omdat wij nu veel wijzer zijn geworden en de wetenschap veel verder is gevorderd in het uitvinden van middelen ter vernietiging. In deze dagen komen als vanzelf ook in onze herinnering terug de (wij zouden haast zeggen "profetische") preken, die wij in 1939 van wijlen Ds. S. G. de Graaf hoorden. Hoe heeft hij het volk geroepen tot het zien van de tekenen van de tijd, en hoe klinkt die roep thans nog door. Hoe heeft hij de vergelijking doen zien van de tijd, dat Jeremia profeteerde en onze tijd. Hoe deed hij ons toen zien, dat God een twist had met Zijn volk en met de wereld, maar tevens hoe dat volk en hoe die wereld immuun waren voor de boodschap.

En wij beleven het nu weer.

Het is niet zo, dat de dreiging even acuut werd en dat het gevaar nu weer is wegge-ebd. Het is niet zo, dat nu de spanning vervaagd is wij weer kunnen doorgaan en de gevallen steken opnemen. Er is aan onze deuren geklopt. Er is ons gevraagd of wij wel zagen, wat er omging in de wereld en of wij de tekenen der tijden hebben verstaan. Wij hebben gehuiverd voor de ontzaglijke diepte van de afgrond, die vlak bij ons gaapte en waar alleen genade ons kan weghouden. God heeft tot ons en tot de wereld geroepen en Hij heeft het antwoord van ons hart gevraagd. Maar wij hebben tegen elkaar gezegd, dat Rusland zich wel zal bedenken en dat de Verenigde Staten toch blijkbaar wel aardig sterk zijn. Opnieuw heeft Gods hart zich voor ons geopend in een verlangen naar wederliefde. Maar wij zijn weer rustig in onze stoel gaan zitten, want de spanning is er weer uit. Rusland is toch teruggestuurd en alle Westerse landen hebben zich immers achter de US gesteld?

Maar zoals het ons in 1939 werd gezegd, zo is het ook nu. God wil tot ons spreken. God daagt ons als het ware uit en Hij heeft het ditmaal met Cuba gedaan. Als wij niet hebben geluisterd, wat zal dan Zijn volgende gesprek met ons zijn? Het was maar heel goed, dat die kerkeraad die bidstond niet heeft afgelast, want een ieder van ons kan voor zichzelf wel antwoorden, dat wij ook nu weer niet goed geluisterd hebben. In de grond van de zaak voelen wij niets voor al die spanningen. Wij gaan liever door, zoals wij gewend zijn. Maar zo wil God het zeer beslist niet. God is bezig ons leven te redden en Hij is bezig de wereld te redden. En Hij verwacht (en mag verwachten) dat wij daarin zo dicht bij Hem staan, dat dit ons gehele leven in spanning zetten zal. De spanning in ons eigen leven, omdat ons eigen "ego" ons telkens weer in de weg staat, en de spanning in de wereld, omdat die wereld Gods nieuwe wereld in de weg staat.

In plaats van het afnemen van de spanningen, mogen wij alleen maar een toeneming daarvan verwachten. Want het Koninkrijk van de Zoon is er en het breekt zich baan met geweld! Met geweld! Alleen maar: "Als de Zoon des mensen zal komen, zal Hij dan geloof vinden op de aarde?"

Cuba is in vergelijking met de wereld maar een minutieus eilandje. Maar het wordt een belangrijk woord in de kerkgeschiedenis. Want God heeft toen en daar gesproken, — geroepen. Geroepen om de liefde en de volkomen overgave van ons hart.

D.F.

PRINSES BEATRIX OP WERELDREIS

Een beeld van het bezoek van Prinses Beatrix aan Pakistan. (Zie ook de Brief uit Nederland in dit nummer.) In het Nationaal Museum van Karachi bestudeert de Prinses hier overblijfselen van de Ghandarma-cultuur.

Canada's Import- en Exportpolitiek

Er zijn tekenen, die er op wijzen, dat Canada zeer binnenkort een beslissende stap zal moeten doen met betrekking tot haar invoer- en uitvoer-politiek. Deze politiek heeft een voor ons land vrij lange historie, want zij begon reeds voor het tijdstip dat Canada zich verenigde tot een natie zoals wij die nu kennen.

De eerste schuchtere pogingen om met de Verenigde Staten tot een vergelijk te komen in het slechten van zogenaamde "tarief-muren" (dat wil zeggen hoge invoerrechten waardoor de binnenlandse nijverheid wordt beschermd), stuitten af op verzet bij onze zuiderburen. Toen was er in Amerika een sterke stroming, die de eigen handel en industrie wilde beschermen.

De eerste Canadese Minister-President, Sir John A. Macdonald, vaak bij afkorting genoemd Sir John A., heeft toen de National Policy ingevoerd, waarin werd gestreefd naar een economie, waarbij Canada geheel voor zichzelf zou zorgen, omgeven door een hoge muur van invoerrechten. Hierdoor werd import vrijwel onmogelijk. Er is meermalen getracht hierin verandering te brengen, maar de grote uitdaging kwam eigenlijk pas in 1911, toen de Amerikaanse regering een voorstel deed om wederzijdse invoerrechten te verminderen. Men was toen in de Verenigde Staten tot andere gedachten gekomen, maar ditmaal wilde Canada niet meer. De situatie is thans wel iets anders dan in 1911 als gevolg van internationale verlaging van invoerrechten, maar de Canadese regering ging tot nu toe in feite nog in de voetstappen van Sir John A.

Zoals wij reeds erder in ons blad hebben gemeld, heeft het Amerikaanse congres thans de door President Kennedy ingediende "Trade Expansion Act" aangenomen, en dit betekent opnieuw een uitdaging aan Canada. Deze wet heeft niet alleen betrekking op de handel met Canada, maar Canada is daar toch wel zeer nauw bij betrokken. Het is daarom zo belangrijk voor ons land, omdat de Commonwealth heel wat bloed heeft verloren, nu Engeland op het punt staat toe te treden tot de Europese Common Market. Men heeft daarover genoeg kunnen lezen in het jonge verleden. Wat moet Canada nu? Hoge invoerrechten handhaven ten einde de binnenlandse industrie te beschermen? Of trachten toegang te krijgen tot de enorme markt ten zuiden van de grens, nu de deur daartoe wordt opengezet in de vorm van de Trade Expansion Act? Het antwoord lijkt vrij eenvoudig. Dit zou het ook zijn, als de liefde maar niet van twee kanten komen moest. Canada kan toegang krijgen tot de markt in Amerika, natuurlijk op voorwaarde, dat de Amerikanen dan geen invoerrechten meer behoeven te betalen voor hun export naar Canada.

Daar komt nog iets bij. Behalve de markt in Amerika, openen zich vele nieuwe markten voor Canada, dat als niet vele landen een enorme rijkdom aan grondstoffen bezit. Daar is afzet voor te vinden in vele jonge staten, op voorwaarde dat die staten dan ook kunnen exporteren naar Canada. En daar sluit zich de cirkel opnieuw.

Men zou zeggen, dat Canada zijn tariefmuren dan maar moet slechten en al die import nemen moet om goed te kunnen exporteren. Maar dat is een maatregel, die wel zeer zwaar op verschillende Canadese bedrijven zal komen te drukken. Indien morgen de wederzijdse invoerrechten zouden worden opgeheven tussen Amerika en Canada, dan zouden de Amerikaanse producten hier in grote hoeveelheden te krijgen zijn. Daaronder zijn dan verschillende producten die hier in ons land eveneens vervaardigd worden. Maar de Amerikanen kunnen het veel goedkoper. Om het zeer eenvoudig te zeggen: het maken van een millioen autobanden is naar verhouding veel voordeliger dan het maken van tienduizend autobanden. Met grotere omzet kan men de kosten veel beter drukken dan met een kleine omzet. Dit is in dit opzicht het verschil tussen Amerika en Canada. Beide landen hebben verschillende soortgelijke bedrijven.

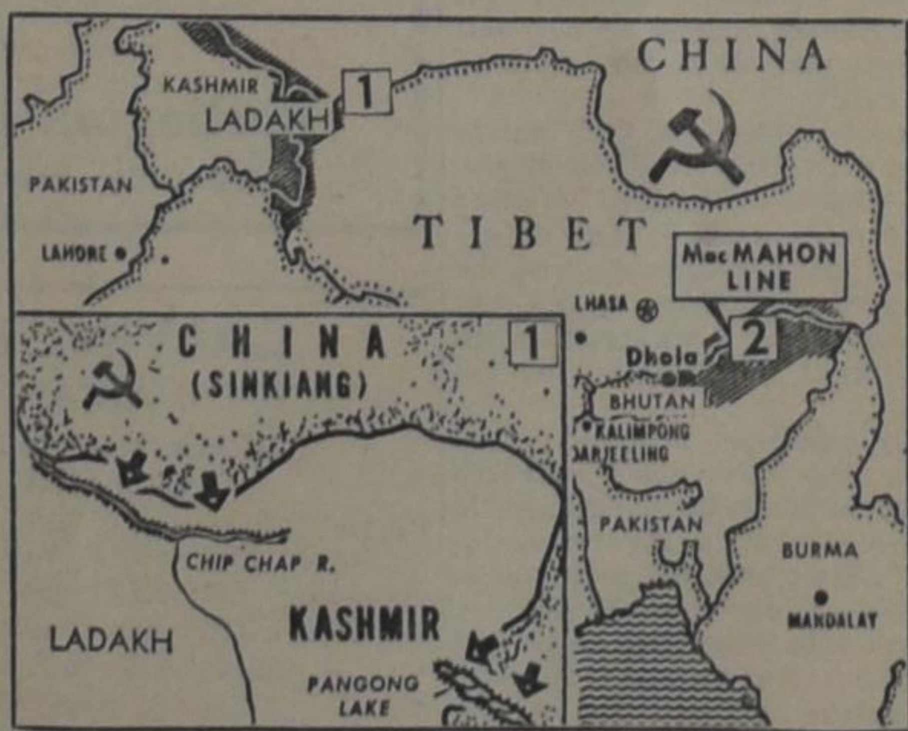
Maar het verschil is dat de Amerikaanse industrie is ingesteld op een grote, kolossale markt, en de Canadese industrie op een kleine markt.

Een ingaan op de mogelijkheden, die de Trade Expansion Act biedt, (om bij deze nu alleen even te blijven) betekent, dat vele industrieën in Canada grondig ge-reorganiseerd zouden moeten worden. Zulk een reorganisatie is allen dan mogelijk voor die bedrijven, die dit zouden kunnen financieren. Kleinere bedrijven lopen grote kans zulk een sprong niet te halen en zouden daardoor ten dode zijn opgeschreven.

Dit zijn enorme problemen. In de toekomst, wanneer de worstelingen om zulk een metamorfose te boven te komen zijn geëindigd, zal Canada bij het verkopen op de Amerikaanse markt wél varen. Maar voor het moment lijkt het er op dat alleen de groten en financieel sterken deze worsteling zullen kunnen doorstaan. De kleinere en financieel zwakke ondernemingen zullen er aan ten offer vallen. Dit zou zelfs kunnen betekenen, dat gehele industrieën in Canada zullen ophouden te bestaan.

Het is begrijpelijk dat de Canadese regering, de Trade Expansion Act toejuicht, maar de regering zal zich eveneens moeten indenken welke maatregelen genomen dienen te worden om de Canadese industrie door deze uiterst precaire toestand heen te helpen. Daarvan hebben wij helaas nog niet veel gehoord. Wel werden Canadese ondernemers aangemoedigd de productie op bescheiden schaal ter hand te nemen van die goederen, die tot nu toe uit het buitenland werden geïmporteerd. Maar dit lijkt nu juist het omgekeerde van wat thans nodig zal blijken te zijn. Men moet nu ook weer niet de volle blaam op de regering of op de regeringspartij werpen, want in feite hebben geen der politieke partijen een oplossing voor dit probleem aan de hand gedaan.

Het alternatief is niet, dat wij ons van de Trade Expansion Act, of van de Common Market of van de jongste staten nu maar moeten distancieren. Het is zelfs de vraag of dit mogelijk is, nu over de gehele wereld een tendens merkbaar is om invoerrechten geheel of gedeeltelijk weg te nemen. Er is maar één konsekwentie en die is, dat Canada een oplossing moet vinden voor de bedreigde industrie, die straks van de beveiliging in de vorm van invoerrechten zal zijn verstoken. Dit vraagstuk raakt zowel bedrijfsbeheer als de werknemers en daarvoor zullen de knapste mensen in Canada nodig zijn om hierin leiding te geven.

HET CONFLICT TUSSEN CHINA EN INDIA

Hevige gevechten vinden plaats aan de Noordgrenzen van India tussen binnenvallende Communistische Chinese troepen en India's verdedigers. De gearceerde gedeelten op bovenstaand kaartje geven de gevechtsgebieden aan. Het kleine kaartje is een verduidelijking op groter schaal van het met 1 aangegeven gevechtsterrein.

MEN ZEGT: SENATOR M. WALLACE McCUTCHEON, Canadees minister zonder portefeuille: We zullen gedurende een lange tijd de toevloed van vreemd kapitaal in ons land nodig hebben om tot ontplooiing te kunnen komen. We dienen dat niet tegen te gaan, maar toe te juichen. Tegelijkertijd dienen we er op toe te zien, dat de leiders van deze zaken in hun bedrijf in Canada handelen als Canadezen in het algemeen belang van Canada.

Mannenpraat

Een Brief uit Regina

Met belangstelling las ik uw suggestie onder *Mannenpraat* in C.C. en heb wel begrepen, dat de broeders die dit voorstellen ouder zijn dan 30 jaar. Ik zou mij tenminste heel sterk vergissen als dat niet zo is.

Er loopt in Canada een heel sterke scheidslijn tussen de oudere en de jongere immigranten. De grens ligt zo ongeveer bij de 30 jaar. Bij de ouderen ligt nog steeds de behoefte om de zaken die wij in Nederland gewoon waren hier in Canada weer van voren aan te beginnen. Dat is natuurlijk wel begrijpelijk omdat we hier zoveel missen van wat we gewend waren zoals Chr. Pers, Chr. Radio en zoveel Christelijke activiteit op allerlei terrein van het leven.

Er is hier nu eenmaal niet veel waar men zijn geloof mee kan opscherpen.

Nu is Ontario veel bevoorrecht boven de prairie provincies. We lezen tenminste van Christelijke scholen en grote kerken en mooie verslagen over gehouden vergaderingen en van toogdagen, maar dat komt natuurlijk dat de Nederlanders daar ongeveer op een kluitje wonen en zodoende kunnen ze ook meer bereiken.

Maar dan moet u eens een voorstelling maken als je hier in de prairie woont als Geref. Herv. of Chr. Geref. enkelingen, om uw dagelijks werk te doen. En dan temidden van Canadezen, die helemaal geen prijs stellen op uw bekrompen manier van leven. Als er dan soms op Zondag geen gelegenheid is de kerk te bezoeken, dan moet het geestelijk leven wel afstompen.

In de City Regina is het nog niet zo slecht, daar is tenminste elke Zondag tweemaal een kerkdienst, allen in de Engelse taal, omdat onze dominee het Hollands niet goed beheerst. Van de Chr. Ref. Church zijn er maar 22 gezinnen. De Vrouwenvereniging — al is het met veel zorg — wordt nog op gang gehouden, maar het bestaan van de Mannenvereniging is als een nachtkaars uitgegaan. Zelfs een poging van onze dominee om een Bijbelkring op te richten is mislukt.

De enige reden waarom een mannenvereniging hier niet kan blijven bestaan is dat ieder zijn eigen kerkelijke stokpaardje wil berijden, hetwelk hij uit Holland heeft meegebracht.

In een altijd gistende kerkelijke gemeenschap is nu eenmaal niet veel te bereiken op het gebied van verenigingsleven.

Ieder heeft zijn eigen opinie over kerkelijke tucht, over geloofsleven en Avondmaal.

Natuurlijk is dat ook erg moeilijk voor de kerkeraad. In een kleine gemeente is het zo, dat een ieder kent een ieder, wat soms ook aanleiding kan zijn om elkaar niet te waarderen en de verschillende kerkelijke achtergronden geven soms onprettige discussies. Kunt U nu begrijpen waarom een mannenvereniging niet kan floreren?

Ondanks dit alles blijft nog wel de kerkelijke band onder elkaar, maar er ontwikkelen geen activiteiten op het Christelijk levensterrein zoals dat behoort te zijn.

Hoewel mijn ingezonden schrijven wat gebrekkig is in taal en stijl heb ik toch de dingen die mij op het hart liggen in verband met het werk van de mannenvereniging eerlijk weregegeven.

W. A. Thisse,
Regina, Sask.

NASCHRIFT

Al zijn we zeer dankbaar dat Mr. Thisse zijn teleurstelling over het M.V. in Regina eens heeft verteld, toch moeten we opmerken dat het ook anders kan.

Dat hebben we kunnen lezen in het ingezonden van de vorige keer door Mr. C. Overgaauw over het verenigingswerk in Essex. En eerlijk, je moet niet denken, dat hier geen moeilijkheden zijn te overwinnen.

De mensen in Ontario wonen niet zo knus bij elkaar als U wellicht denkt.

Velen moeten ook hier 15 à 20 mijl rijden naar het vergadercentrum.

En die verschillende kerkelijke achtergronden zijn er overal wel.

Juist de M.V. is zulk een schone gelegenheid om elkaar meer te leren kennen en waarderen.

Als we dat ene doel maar goed voor ogen houden om de Bijbel te onderzoeken en trachten te verstaan. Wat het ons leert voor ons hart en voor het gehel brede leven.

Het is niet alleen in de kerk, dat we de gemeenschap der heiligen hebben te beoefenen en te beleven, dat kan ook en dat moet ook op de M.V.

Daarom, we hopen dat in Regina nog eens een nieuw begin wordt gemaakt door de mannen aldaar, want de M.V. is als er goed samengewerkt wordt een goed werkend middel tegen geestelijke isolering en afstomping.

Het is niet teveel gezegd, dat het verenigingswerk in zijn geheel van Mannen en Vrouwen en Young People een steun is voor het kerkelijk leven.

Dus Mr. Thisse, begint er aan. Niet wachten, deze winter nog, en houdt eens een gecombineerde vergadering met de Vrouwenvereniging. Dat kunnen prachtavonden zijn.

Wij wachten dus nu maar op een beter bericht uit het prairiegebied. Hebben jullie goede boeken ter beschikking om inleidingen te maken?

Denk er om, boeken en schetsen zijn onmisbaar. We geven graag advies welke boeken of je nodig hebt.

T. Schinkel,
R.R. 1, Amherstburg, Ont.

ON YOUR WAY

THE WORD OUR PROGRAM
Deut. 29:29b

The things that are revealed belong unto us and to our children for ever, that we may do all the words of this law.

This wellknown text is, so to say, the last reminder the people of Israel received before they entered Canaan, the promised land. Moses had made known all God's commandments and institutions for the second time, because the law of the Lord had been seriously neglected during the 40 years of wandering through the desert.

However, having the law of God in our mind and memory is not sufficient. God has given His law in order that we should show it in our deeds. Therefore Moses summarized all he had said before in these last words of our text, "Those things which are revealed belong unto us and to our children for ever, that we may do all the words of this law."

We know from the Bible that Israel forgot all about this later on, when they lived in their cities and villages in Canaan. I fear that we, church people of this age, are in danger of falling into the same sin. They had the temple and all kinds of ceremonies, but they didn't DO all the words of this law. We have the church and its services, we make profession of faith and we have our children baptized, we even celebrate the Lord's Supper, but it is also our weakness that we do not do God's command.

Israel lost God and their salvation in that way of disobedience. What about us, church of God in this modern time? Let us remember that we cannot serve the Lord in our selfchosen ways. Let us ardently pray for grace through Jesus Christ that we may do the law.

Many centuries after the time of this text Jesus came on earth and He said exactly the same, "If you love Me, keep My commandments". Isn't this the main question before all others? Are we willing to do what Jesus has told us to do? By faith in Him as our Saviour and Lord we become careful and diligent to observe all things He has commanded us. We belong to Him. Our life is in His hand. May His love compell us to live as His redeemed people, as His witnesses, daily walking in His light, in the joy and peace of God's children, who listen to the voice of His Word.

F. Guillaume

Ingezonden

De A.R.S.S. en haar Leden

Mr. Editor,

Your article "Kuypers wenkend voorbeeld" in Calvinist Contact of October 26th has displayed a misunderstanding of the criticism by some associate members and should be clarified.

First of all it should be clear to everyone, that criticism has been expressed only because there is concern about the growth and wellbeing of the Association.

Speaking on this level, it is obvious that arguments such as: "we pay so we want our say" and influence on the operation of a university are irrelevent and not real objections against the present organization.

Let us examine some of the other statements of your article. With the references to contributors and regular members of the VU you imply that in essence the A.R.S.S. is organized on the same basis. This is incorrect. The VU recognizes an open membership, which is precisely the point of debate in the A.R.S.S.

The fear of the Board about secular infiltration is fully understood. Kuyper in his time, was also well aware of the teachings of originally Christian universities and its dangers for the VU. Nevertheless he called on *all* Calvinists to back his efforts and to join as members.

Up to this point no arguments pertaining to *principles* for action have been presented.

With the present organization some pertinent problems, some based on principles, become difficult to handle.

For instance:

1. Associate members are unable to exercise their responsibility, based on the preamble, to influence the Board in major decisions or actions by a direct vote.
2. History has proven that scholars or people with a university education are more apt to depart from the Truth of Gods Word than the common uneducated man, who simply abides by the Word of God.
   In not allowing these common members to vote on decisions involving a principle, a purifying element is eliminated.
3. Screening will become ineffective once the membership has increased to say 100. One would have to reply on evidence and approval from the insiders to be able to give a ⅔ majority for admission.
   While some faithful calvinists would be admitted, some equal might be turned down with all the embarrassing and controversial consequences there off.

In closing you mention the courage and the works of faith of our forefathers and you question if we will respond to this same calling.

There is no doubt that our reformed people will respond. It is essential however, that an envirement is created which incorporates direct responsibility.

In summary, the heart of the problem can in my opinion be solved in answering the following two questions:

1. Do we trust that God will preserve His Truth in the field of higher education, regardless of screening of the A.R.S.S. membership? — Yes.
2. Do we accept higher education as a responsibility of *all* our reformed people? — Yes.

On this basis I can see no other way, than to open the membership of the A.R.S.S. to every one, who is willing to subscribe to the preamble and articles 1, 2 and 3 of the constitution.

F. J. Reinders, B.A.Sc. P.Eng.
Rexdale, Ontario.

Naschrift van de redactie

We zeggen Mr. Reinders gaarne dank voor zijn opmerkingen. Het is niet onmogelijk dat deze brief de gedachté vertolkt van meerderen. Wij zouden hierover nu wel een discussie kunnen beginnen, doch het komt ons juister voor het bij de publicatie van de brief van Mr. Reinders voorlopig te laten. Naar wij vernamen zal de board van de A.R.S.S. deze maand vergaderen. Zonder twijfel zal hetgeen hier en in ons nummer van 26 october geschreven is, de aandacht van die bestuursvergadering hebben. Wij wachten nu maar af hoe de reactie zal zijn.

Red.

TWE GROTE VERZEKERINGS-MAATSCHAPPIJEN GAAN FUSIE AAN

Blijkens een officiële mededeling hebben twee van de grootste Nederlandse verzekeringsmaatschappijen, namelijk "de Nederlanden van 1845" en de Nationale Levensverzekering-Bank, besloten tot nauwe samenwerking. Voor dit doel is opgericht de Nationale - Nederlanden N.V., een maatschappij met een kapitaal van f100.000.000, die houdster zal worden van de aandelen van de twee maatschappijen.

Beide maatschappijen zullen — ieder met haar eigen dochterondernemingen — hun activiteiten onder eigen naam en met ongewijzigde bezetting op de bestaande voet voortzetten.

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume, Dr. R. Kooistra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).
Managing Editor: D. Farenhorst.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Please inform us immediately of any change in your address.

door Tjits Veenstra

Zo, daar zijn we weer, ogenschijnlijk blakend van gezondheid maar met nog een wat warrig hoofd. De dokter heeft me het consigne gegeven van kalm aan, onverschillig worden, 's middags rusten, enzovoort. Ik verwen me zelf nog een beetje met lever, eieren en fruit. Maar verder is het weer over en voel ik me, alsof ik het leven opnieuw heb mogen ontvangen. Het was erg prettig in het ziekenhuis. De zusters waren aardig en hebben me gruwelijk verwend. Ik had een bed voor het raam en kon de bezoekers aan zien komen. De chirurg kwam iedere dag een praatje maken en was trots op mijn litteken.

Ik vond het bijna jammer, dat ik weer naar huis moest. Maar thuis hebben mijn ouders het verwennen nog vier weken voortgezet. In die vier weken was het prachtig herfstweer. De bomen begonnen steeds mooier te kleuren en nog is het bos prachtig, al wordt het kaal.

Al die mooie kleuren prijken nu op de grond, die bedekt is met afgevallen bladeren. Het is heerlijk om weer gezond te zijn, te kunnen werken en te kunnen wandelen.

We hebben een mooi najaar gehad. De oogst is droog binnen gekomen en aan de aardappelen die je in de winkel koopt, zit vrijwel geen klei.
Alleen de schippers hadden een strop. Drie weken droogte betekende een lage waterstand op de grote rivieren, de schepen konden slechts half geladen varen, moesten vaak 's nachts stil liggen, de vrachtprijzen stegen en de spoorwegen moesten het goederenverkeer gedeeltelijk overnemen. Maar nu regent het al weer geregeld, in de bergen is de eerste sneeuw gevallen, binnenkort zal iedereen wel weer klagen over de nattigheid.

De kwestie Cuba heeft hier weinig beroering gebracht. De kranten stonden er natuurlijk vol van en de radio zond ieder uur nieuwsberichten uit, toen de Russische schepen in aantocht waren, maar niemand stoorde er zich erg aan en de NAVO nam geen extra maatregelen. Wat jongelui hebben een betoging gehouden in Den Haag en in Amsterdam. Maar het was het gewone groepje, dat altijd betoogt zodra er iets te betogen valt, de ene keer voor Hongarije en tegen de Russen, nu vóór de Russen en tegen de Amerikanen. Ik geloof, dat ze het optochtje-spelen van hun kinderjaren nog steeds niet zijn vergeten.

Ons houden belangrijker zaken bezig: de hondsdolheid, de ontgroening van de studenten en de aardstralenkastjes van de heer Bron.

De hondsdolheid heeft nu vier mensenlevens geëist: twee in Amsterdam, één in de Zaanstreek en één in Noord-Limburg. In Amsterdam mogen nu geen honden meer worden uitgevoerd, de politie controleert de auto's die de stad verlaten. Er worden iedere dag mensen ingeënt. De bussen in Noord- en Zuid-Holland nemen geen honden en katten meer mee, de treinen over het gehele land nemen geen honden mee en de veerboten naar de Waddeneilanden evenmin. Behalve dan blindengeleidehonden. Er staan af en toe berichten in de kranten over bijtende geiten, konijnen en witte muizen.

Men discussieert er over of alle honden wèl of niet ingeent moeten worden tegen hondsdolheid. En men vreest, dat er sprake is van een ondergrondse besmetting en dat ratten en muizen de ziekte vanuit Duitsland in ons land hebben gebracht.

De toestand is niet ernstig en er heerst geen paniek. 't Is alleen wat lastig, in ons hele land moeten honden aan de lijn worden gehouden, in Amsterdam moeten ze zelfs een muilkorf dragen. Derhalve heerst er een tekort aan hondenriemen en muilkorven en moeten de jagers zelf hun wild, dat ze hebben geschoten, gaan halen, want er mogen ook geen honden los op de jachtvelden lopen.

Over het ontgroenen wordt ook nog steeds druk geschreven en vergaderd. Er komen steeds meer excessen aan het licht. In Rotterdam heeft een student een schouder gebroken, hij is uit een raam gevallen, hij ligt al een maand in het ziekenhuis. In Leiden is iemand zo geslagen, dat zijn trommelvlies kapot is en in Amsterdam heeft een jongen zijn hersens beschadigd, zodat hij misschien niet meer kan studeren. De Tweede Kamer heeft er over vergaderd en de studentenvereniging in Amsterdam heeft nieuwe richtlijnen voor het ontgroenen gegeven: er mag geen lichamelijk letsel meer worden toegebracht, alleen de geest mag worden beproefd. Ach, mocht het baten!

Tegen de man die kastjes verkoopt tegen aardstralen, de heer Bron uit Ede, zijn drie aanklachten ingediend. De zaak is aan het rollen gebracht door ir. C. Doyer uit Assen of eigenlijk door het weekblad De Spiegel. De heer Bron had deze zomer gezegd, dat hij de mummies uit de grafkelder van het kerkje te Wieuwerd zou verpulveren met zijn aardstralenkastjes. De Spiegel ging op deze uitdaging in en zou er dan een reportage van maken. Het gemeentebestuur wilde de heer Bron echter niet bij de kerk toelaten. Op 1 September bood de heer Bron Waddinxveen aan om **voor f 50.000** het sportveld droog te leggen met behulp van zijn kastjes. Toen werd het de heer Doyer te gortig. Hij bood de heer Bron voor de televisie een cheque van f 100.000 aan, als het hem gelukte om in één nacht met zijn kastjes een accu leeg te maken.

"Zoek maar een flinke aardstraal uit," zei hij, "dan zet ik mijn accu er bij en blijf er de hele nacht bij op wacht zitten."

De accu was verpakt in een doos, waaruit vreemde geluiden kwamen: geronk van een bromfietsmotor, een deuntje uit een speeldoos en stemmen die zeiden: Laat ons met rust.

De heer Bron is niet op de uitdaging ingegaan. Een week later heeft ir. Doyer in de studentensociëteit "Ceres" te Wageningen twee aardstralenkastjes opengebroken. Dat is verboden door de heer Bron, de kastjes zijn van loodjes voorzien. Uit een kastje van oude datum kwamen enkel twee loterijbriefjes, in een nieuwe zaten wat verzilverde platen en wat draadjes, hoogstens ter waarde van f 70,-. De heer Bron vraagt voor zijn kastjes f 650 tot f 5800. Twee gedupeerde boeren zouden ook naar Wageningen komen, maar ze zijn, toen puntje bij paaltje kwam, toch thuis gebleven. De heer Doyer heeft daarop een telegram naar de minister van justitie gestuurd en een aanklacht wegens oplichterij tegen de heer Bron ingediend. Twee boeren, de heren B. P. Zijlstra uit Zweins en S. van Dijk uit Hitsum hebben twee dagen later hetzelfde gedaan.

De heer Bron zwijgt in alle talen, hij moet enkel hebben gezegd: "Mijn tijd komt nog!"

Prinses Beatrix is op 18 oktober vertrokken voor een reis van zeven weken door Azië. Haar ouders en haar jongste zusje hebben haar naar het vliegveld Soesterberg gebracht, vandaar is ze naar Perzië gevlogen. Ze is er de gast geweest van de Shah en zijn echtgenote en heeft er de rampgebieden bezocht. Op de dag, dat ze in Perzië arriveerde, draaide de Perzische televisie enkele malen een filmpje over het leven van onze prinses. De Perzen vonden het prachtig, ze verbaasden zich er over, dat onze prinsessen op de fiets naar school gingen en ze verzochten de t.v. het filmpje nog vaker te draaien. Het gebied van de aardbevingen kon slechts per jeep worden bereikt, Beatrix zat voorin tussen de chauffeur en een hofdame. Een zevenjarig meisje bood haar een bosje verwelkte bloemen aan, een beter was er niet en een oude vrouw wierp kruiden in haar keukenvuurtje en wenste de prinses "een groen huwelijk" (d.w.z. een gelukkig en voorspoedig leven).

Van Perzië ging het met de Fokker Friendship van onze regering naar Karatsji, de hoofdstad van Pakistan. Daar hingen, evenals in Perzië, onze vlaggen eerst op de kop, maar ze werden gauw omgekeerd. Op het vliegveld zongen de kinderen van de Hollandse kolonie "Hollands vlag, je bent mijn glorie".

Prinses Beatrix blijft tien dagen in Pakistan, waarvan zes dagen in Karatsji. Van Karatsji ging ze naar Rawalpindi, er woont één Nederlands gezin, dat van dokter Walraven. Dokter Walraven werkt in het christelijke ziekenhuis te Taxila, 30 km van Rawalpindi. Prinses Beatrix heeft het bezocht en daarna met de president van Pakistan geluncht. Ze is ook in Lahore, het culturele centrum van het land geweest. Daar heeft ze haar programma gewijzigd en is ze een poosje gaan winkelen, gewoon tussen de mensen. Die vonden dat prachtig. Onze prinses is wel een echte vrouw, want in een stoffenwinkel is ze voor de verleiding bezweken en heeft ze enkele stoffen gekocht.

Morgen gaat prinses Beatrix naar India. Daar moet het programma worden gewijzigd, vanwege de oorlog met communistisch China.

In het Gelderse Almen hebben drie boeren een proef gedaan met een vluggroeiende aardappelsoort. Ze hebben de aardappelen begin augustus gepoot en kunnen ze nu oogsten. De snelgroeier is een kruising van een Bintje met een tropische aardappel; hij is houdbaar, machinaal te oogsten, goed voor de industrie en consumptie en niet vatbaar voor de aardappelziekte. Een proefperceel leverde 45 ton per hectare, hij is beter geschikt voor hogen dan voor lage grond, maar niet bestand tegen nachtvorst. Een officiële naam heeft hij nog niet.

De tweede aardbeienoogst is deze zomer vrijwel mislukt. De eerte oogst was door het koude voorjaar te laat, zodat de tweede oogst pas nu klaar zou zijn, maar de zon heeft geen kracht meer om de vruchten te kleuren, veel percelen staan nog in bloei en we hebben de eerste nachtvorsten al gehad.

Tien procent van de Nederlanders die naar Australië emigreren, keren weer naar hun vaderland terug. De helft van hen is dan echter al zo gewend aan de Australische leefwijze, dat ze hier niet meer zou kunnen wennen.

Minister Korthals heeft het gedeelte Harderwijk-Wezep van de nieuwe rijksweg 28 geopend. Deze weg zal lopen van Zevenhuizen naar Zwolle en de Zuiderzeestraatweg vervangen. Het stuk Harderwijk-Zwolle is nu klaar, hij is dubbelbaans, de middenberm is soms 30 meter breed. Als het gehele traject (60 km.) klaar is, kan men per auto in drie kwartier van Amersfoort naar Zwolle rijden.

Onze koningin is op het concilie te Rome tot voorbeeld gesteld. De Amerikaanse bisschoppen stelden nl. voor om de concilievaders per bus naar de diverse vedgaderzalen te brengen en andere bisschoppen namen dat voorstel over. Het secretariaat vond het beneden de waardigheid van een bisschop om in een bus naar de diverse vergaderzalen secretatriaat voorgehouden dat koningin Juliana met haar zilveren huwelijksjubileum haar vorstelijke gasten zelfs per autobus naar de Keukenhof had laten brengen. Dit argument was beslissend, het secretariaat heeft toegegeven en de bisschoppen mogen per bus reizen.

DE ZILVEREN TROMPET

door J. WESLEY INGLES

(Vertaald door J. Vriesinga)

(2)

"Ik ben mevrouw Wentworth. Misschien hebt U wel eens van m'n man gehoord. Ik heb hem drie jaar geleden verloren. Hij was kolonel in het Leger des Heils." Ze vertelde het met kinderlijke naïeviteit. Hij had de naam nooit gehoord, maar zei: "O, ja, ja. Zo, U bent mevrouw Wentworth?"

Ze stak haar hand uit, vriendelijk. Hij nam hem, even vriendelijk.

"Da-ag," zei hij, kort, eenvoudig, en ging heen.

Het was het uur van zomer-zonsondergang. De lucht was een doorschijnende vloed van glanzend licht. Tegen de achtergrond daarvan verhief zich de zwarte massa van het stadion waarheen hij op weg was. Op de rand spoelde het gele licht door de letters van de woorden "EBBETS STADION", als ingesloten water door zich openende sluisdeuren.

Hij was bijna het einde van de tent voorbij toen de vibrerende tonen van een concert-piano zich in zijn ziel hechtten als trillende pijlen. Er was iets unieks in de manier waarop die accoorden waren aangeslagen; en terwijl de menigte begon te zingen hoorde hij dat speciale karakter van dit piano-spel, zoet zingend als de ondertoon van een zware klok, vloeiend, dansend door en zich verwevend met de melodie.

Als er één ding was waarvan D. Randall MacRae zielsveel hield dan was het muziek. Muziek in welke vorm dan ook. Hij stond stil. Een groepje mannen drong zich aan hem voorbij en een stem maakte zich rauw los boven het gepraat: "Die vent haalt de derde ronde niet eens." MacRae keek vluchtig op zijn horloge. Kwart over acht. Zeeën van tijd voor het eigenlijke gevecht begon. Wat daaraan voorafging interesseerde hem niet in het minst.

Met die gedachte glipte hij de tent binnen door een zij-ingang en zette zich vlug neer. De mensen zaten terwijl ze zongen. luchtig nam hij zijn omgeving op.

De tent was ruimer dan zich van buiten liet vermoeden. Drie hoofdmasten droegen het middengedeelte en een aantal kleinere stonden hier en daar verspreid. Boven de sprekers-lessenaar en iets naar voren hing een drievoudige luidspreker en versterker. Een jonge man met glad zwart haar en een weelderige bariton leidde het zingen. Er was alleen maar gratie in zijn leiding. Hij had niets van het opzweperige gedraai dat MacRae gewend was met dergelijke vergaderingen te vereenzelvigen. Als hij zijwaarts ging verbleekte zijn stem in de gemeenschappelijke harmonie. Als hij terugkeerde hieven de luidsprekers haar zingend uit boven de rest, als een orgelmelodie gespeeld op een hobo-stop over een gedempte fluitbegeleiding. Achter hem stond een merkwaardig geassocieerd koortje, en links van hem de piano en drie of vier solo-instrumenten. MacRae herkende het lied niet dat ze zongen. Hij wist alleen maar dat er goed gezongen werd en dat de begeleiding heerlijk was. Hij kon de pianist niet zien. Er stond een paal in zijn gezichtslijn. Na zijn eerste vluchtige inspectie sloot hij zijn ogen om te luisteren. Dat was zo zijn gewoonte.

Het was plotseling over en de stem van de jonge zangleider kwam duidelijk door, maar met een enigszins verwrongen luidheid. Hij zei: "We hebben nu het voorrecht te mogen luisteren naar een pianosolo door Miss Thurston."

MacRae opende zijn ogen juist op tijd om een jonge vrouw te zien oprijzen van de pianokruk. Ze stond nu iets voor de paal en wat hij zag maakte dat hij bijna vergat te luisteren naar wat ze zei; maar haar welluidende, natuurlijk stemgeluid dwong hem wel te luisteren terwijl hij keek. Ze zei:

"Ik zal voor U spelen mijn interpretatie van dat welbekende en geliefde lied "Jezus die mijn ziel bemint". Wilt U de woorden in gedachten houden terwijl ik speel?"

Ze zette zich weer neer en MacRae schoof vier plaatsen naar links.

Er was een ogenblik van gespannen stilte waarin zij peinzend haar vingers wreef met een ragfijn zakdoekje dat ze daarna voorzichtig rechts van het toetsenbord neerlegde. MacRae was geheel onvoorbereid op wat volgde. Hij had het lied dikwijls gedachtenloos gezongen in de universiteits-kapel. Hij kende de woorden vrij goed.

Een slag weerklonk, ergens vanuit het midden van het toetsenbord naar beneden rommelend tot in de bassen als een donderslag uit een naderende bui. Het rommelen was nog niet weggestorven toen er een schreien scheen te komen uit de piano als van een ziel in grote angst. "Jezus die mijn ziel bemint." schreiden de snaren. Een nieuwe donderslag volgde de eerste en het schreien klonk opnieuw. Hier werd muziek gemaakt. MacRae voelde dat terwijl hij luisterde. Hier was scheppend genie aan het werk. Boven de zingende roep van de beide pianostemmen uit hoorde hij het ononderbroken bulderen van een storm, het heftige deinen van grote golven, golven die af en aan rollen, het gedonder van een felle branding over scherpe rotsen, het geweld van razende winden. En telkens, telkens weer, bekorend en sterk als de stem van geloof, die beide volhardende, harmonische melodieën. Dan volgde de geleidelijke verzwakking van het geweld, en eindelijk de plotselinge algehele opluchting alsof een stormgeteisterd schip een onverwachte haven was binnen gevallen. Rustig, vredig golf-gespeel en stemmen van beproefd geloof vervloeiden in lofzang, en opnieuw smeekgebed, en weer terug naar lof,eindigende in een jubel van glorie, een triomf-accoord dat scheen op te stijgen tot in alle eeuwigheid.

Miss Thurston verwijderde haar voet van het pedaal. De laatste vibratie verstierf. Ze reikte weer naar het handdoekje dat ze neergelegd had.

Er was geen applaus. Het was onmogelijk te applaudiseren. De tent kwam langzaam-aan terug tot zichzelf en de stem van de zangleider kondigde het volgende nummer aan.

Deze keer stond de menigte op om te zingen. Van die gelegenheid maakte MacRae een dankbaar gebruik om via het achterste gedeelte van de tent langs het rechter zijpad naar voren te lopen totdat hij een plaats vond slechts vier rijen van het platform af. Het was voor het eerst in zijn leven dat hij uit eigen beweging vooraan zat in een godsdienstige samenkomst. Hij zat nu vlak bij de pianist. Een vrouw naast hem reikte hem haar gezangboek. Hij hield een hoek ervan vast maar wierp er geen enkele blik in.

Hij was gefascineerd. Dit was iets nieuws onder de zon. Hier was een jonge vrouw die een piano bespeelde met het kunstenaarschap van een concertartist, met de heerlijkste muzikale symmetriek tot leven brengend al die veelvoudige harmonisaties die zich rondom elk gezongen accoord of melodie laten denken. Ze speelde zoals een vogel vloog, instinctief, ofschoon achter dat klaarblijkelijke gemak lagen ongetwijfeld eindeloze uren, jarenlang, van geduldig en ingespannen oefenen.

Hij lette op haar met toenemende belangstelling en merkte op dat ze zong terwijl ze speelde. De electrische lamp achter haar hoofd wierp een aureool rondom haar bruine haar datgolfde in krullen die door regenwater alleen maar nog springeriger werden. Terwijl ze zong glansde het licht op haar vochtige rode lippen. MacRae voelde zijn hart sneller slaan en de hand waarmee hij het boek hield trilde. Hij was blij toen het lied uit was. Hij kon weer zitten.

Tijdens het zingen van het laatste vers was er een lange magere figuur met een kroon van sneeuwwit haar het platform opgeklommen en had plaats genomen bij het tafeltje tegenover de piano. MacRae had hem nauwelijks gezien. Zijn ogen volgden Miss Thurston voortdurend.

Terwijl de collecte werd opgenomen werd hij heen en weer geslingerd tussen de noodzaak haar te zien spelen en te luisteren naar haar spel. Hij kon geen van beide goed doen. Ze begeleidde de bariton in een solo, een eenvoudig lied, maar op een geheel nieuwe manier gezongen en gespeeld. Nooit tevoren had hij zulk begeleiden gehoord. Haar vingers schenen de prachtigste melodieën te druipen, exquisite als kostbare olie. Het was zacht, vol van kleine haastige loopjes en vluchten van zuivere verbeelding, van diepe zingende tonen die een ogenblik lang vibreerden vol rijkdom; van welsprekende stiltes. Het was de essence van gedistilleerde schoonheid. Er waren geen twee verzen gelijk.

Haar ziel scheen één te zijn met die van de zanger. Ze voorvoelde, begeleidde en volgde hem met de meest passende tonen of de meest impressieve pauzes. Totdat het lied uit was won zijn gehoor het over het gezicht. Hij luisterde en dronk elk accoord in, genietend zoals hij nooit had gedaan onder de bekoring van Paul Whiteman's meest gepassioneerde jazz.

Maar er was meer dan muziek in dit genieten. Hij realiseerde zich dat toen het over was en zich opnieuw over kon geven aan de bekoring van het gezicht. Het meisje was buitengewoon knap, ze had een natuurlijke schoonheid. Dat hield hij zichzelf voor, en hij begon de onderdelen te analyseren die het totaal beeld zo bekoorlijk maakten.

Het duurde vijf minuten terwijl alle hoofden gebogen waren in gebed om zijn analyse te voltooien. Haar hoofd was ook gebogen. Het was een prachtig hoofd, gekroond met lang haar, waarvan het kapsel een prachtig tegenwicht vormde voor het volmaakt gladde voorhoofd, de gevoelige neus en de kin die met een flauwe boog nog juist een zekere bijna mannelijke beslistheid suggereerde. Haar hals was gebogen met de rijkste gratie en haar schouders vertoonden de spierkrachtige stevigheid die alleen maar het gevolg van gezonde gymnastiek kon zijn. Hij stelde zich voor hoe prachtig die schouders uit zouden komen in een evening-dress. Nu waren ze bedekt met een ruime zandkleurige japon van dromerig zachte stof. Hij had geen verstand van dameskleding, maar hij vond dat hij nooit een japon iemand zo goed had zien zitten als deze haar atletische figuur bekleedde. Hij was bijna klaar met zijn observaties, was juist toe aan de sierlijke enkel en het kleine voetje toen hij het "Amen" hoorde en het gestommel van een zaal vol mensen die zich de ruggen rechtten of hun keel schraapten tot hem doordrong.

(Wordt vervolgd.)

Carry on, Canada

(Slot)

Voordracht over de Canadese Economie, gehouden voor de Nederlandse Vereniging te Hamilton door A. Verdun, P.Eng.

3. NATIONALE GROEPS-CONFLICTEN

Behalve het grote internationale handelsconflict hebben we tot overmaat van ramp ook nog meer dan een 'fair share' van nationale groepsconflicten. Ik zal me maar tot *het* groepsconflict beperken: dat tussen de bedrijfsleiding en de arbeiders. Het is een van de meest verbijsterende ontdekkingen die een Nederlands immigrant doet, dat hier nog de conflict-sfeer hangt.

Nog gisteren las ik in een N.A. tijdschrift een artikel onder het opschrift: 'Block Union Encroachment'.

Het ging er hierin weliswaar over dat de bedrijven er op moesten letten dat de bazen niet door onwetendheid hun beslissingsrecht uit handen moesten geven (wie zou hetdaarmee niet eens zijn?) maar de titel spreekt boekdelen.

Na alles wat er gepubliceerd is en wordt over de *samenwerking* die er bestaat in landen zoals Zweden en Nederland (zie de Hamilton Spectator van 10 October 1962) komen ze nog aandragen met een beschouwing die er a priori van uit gaat dat samenwerking uit den boze is. Management moet het alléén voor het zeggen hebben.

Toch moeten we de moed niet opgeven. Al willen onze werkgevers dan niet naar ons luisteren en al zijn ze — zelfs begrijpelijk — achterdochtig waneer wij aandringen op *uitbreiding* van de vakbeweging, nl. door ook ingenieurs en kantoormensen en stem in het kapittel te geven, er zijn symptomen die op kentering wijzen.

Er is hier b.v. verkrijgbaar een in 't Engels gestelde herdruk van een artikel "Industrial Relations in The Netherlands" dat Prof. De Gaay Fortman schreef voor 'Delta'. Volgens het Consulaat in Toronto heeft het gretig aftrek gevonden, waar ik me niet over verbaas, want ik heb, toen ik met hem over dit onderwerp aan het corresponderen was, destijds ook de President van een groot Canadees bedrijf er op attent gemaakt en ik weet dat hij het met veel belangstelling gelezen heeft.

Dat het gros van de arbeiders in de V.S. en hier in Canada onbewust vaak eigen belangen schaadt, dat kan ik me indenken. Zij weten nu eenmaal niet beter.

Wat ik echter niet begrijpen en nog veel minder waarderen kan is, dat de Canadese werkgever op het gebied van Industrial Relations niet wil luisteren naar mensen, die hier reeds prestaties geleverd hebben en die hier al lang genoeg zijn om met meer kennis van zaken te kunnen spreken. Werkgevers worden verondersteld logisch te kunnen denken, terwijl in de praktijk maar al te vaak blijkt dat ze zich door vrees laten leiden. En vrees is nu eenmaal een slechte raadgeefster.

4. STEEDS TOENEMENDE BELASTINGEN EN STAATSSCHULDEN

Er is een Koninklijke Commissie benoemd om Canada's antieke belasting-stelsel en de invloed daarvan op de economie te bestuderen. Dat werd inderdaad hoog tijd. Maar laten we de dag niet prijzen voor het avond is. Want heel vaak is het benoemen van zo'n commissie maar een gemakkelijk middel voor de regering om voorlopig niets aan het betreffende probleem te doen. Bovendien is de commissie beperkt in haar opdracht. Het gaat hier namelijk alleen maar om de federale belastingen, die 17 procent van Canada's 'gross national product' bedragen. Als we hier de provinciale en gemeentelijke belastingen bijtellen komen we tot het ontstellend grote aandeel van 30 procent. Van elke twee weken werkt de Canadees gemiddeld drie dagen voor de kosten die overheid maakt. Nog alarmerender is voor mij dat gedurende de laatste jaren de toename in overheids-uitgaven ruwweg tweemaal zo groot is geweest als de toename in 'gross national product'. Over de nationale schuld per hoofd van de bevolking heb ik geen cijfers bij de hand. Ook deze is echter toegenomen.

Om het nu duidelijk te maken wat dit betekent, verzoek ik U zich in te denken in de situatie waarin elke ambachtsman zou komen te verkeren, die elk jaar maar meer leent, zonder het geleende geld te gebruiken voor het vergroten van zijn omzet. Hij werkt op 't laatst alleen maar voor de interest op zijn schulden, kan zijn gewone schuldeisers niet meer betalen en . . . hij gaat failliet.

Laten we hopen dat het zover met Canada niet komt. Laten we ook wat doen. Dit: ons niet laten misleiden door mooie woorden en schone beloften tijdens verkiezingen, maar onze stem geven aan hem of haar die de moed heeft op beperking van onproductieve overheidsuitgaven aan te dringen.

5. STEEDS TOENEMENDE WERKLOOSHEID

Wie de werkloosheidscijfers beziet, uitgedrukt als een percentage van het aantal werkenden en deze in tekening brengt, ziet een aantal golven voor zich. Begin 1953 was het 3%, in het najaar van 1954 was het reeds tot 5% opgelopen. Geleidelijk aan zakte het gedurende de twee daarop volgende jaren, om in de loop van 1957 en 1958 weer te stijgen tot 7%. Opnieuw volgde er een daling van een paar procent en dan zien we de lijn omhoog gaan tot een piek van bijna 8%, die einde 1960 wordt bereikt. In Juli 1962 werd 6.5% genoteerd, en de werkloosheid als stijgende aangegeven.

Zou een kortere werkweek het antwoord zijn? Sommige vakbewegingsleiders dringen er op aan. Natuurlijk moeten we toegeven dat dat door het werk uit te smeren over meer mensen er minder werklozen overblijven. Maar wie mijn betoog met aandacht heeft gevolgd weet intussen wel dat we ons die luxe niet kunnen permitteren. Alleen door meer te produceren kunnen we vooruitkomen. Daarom moeten we de werkloosheid vooral bezien in het licht van de internationale concurrentie onder 2. behandeld. Gaarne breng ik hulde aan alle ministers, zowel in Ottawa als in Toronto, die hun uiterste best doen de export te bevorderen.

Aan de andere kant kan ik maar moeilijk loskomen van de gedachte, gebaseerd op persoonlijke waarneming in verschillende bedrijven, dat er onvoldoende gebruik wordt gemaakt van de *talenten* waarover tal van werkende en werkloze immigranten beschikken. In theorie is er geen discriminatie, maar in de praktijk komt het blijkbaar nog vaak voor — vooral in grotere bedrijven die het in het verleden gemakkelijk hebben gehad en van de room hebben kunnen leven — dat vroegere immigranten die tonen wat in hun mars te hebben en ongevraagd met de beste bedoelingen opbouwende critiek gegeven hebben, juist om die reden niet vooruit te komen. Men geeft nu eenmaal mogelijke concurrenten geen kans, nietwaar? Het conformisme kost Canadese bedrijven schatten gelds, en dat, terwijl wij het ons niet kunnen veroorloven.

Nog zo'n vosje in de wijngaard is de overdreven eis betreffende specifieke ervaring die veelal gesteld wordt. Voor mij ligt een advertentie waarin een 'Manufacturing Engineer' wordt gevraagd. 'Outstanding opportunity for man with 10-15 years diversified production experience' staat er boven. Dit wordt nader gespecificeerd en daar is niets op tegen. Maar om dan grondige kennis te eisen van vier met name genoemde speciale machines is de reinste dwaasheid. Een goed ingenieur heeft maar een paar weken nodig om zich de nodige kennis eigen te maken. Terecht wordt in Europa meer op natuurlijke begaafdheden enz. gelet.

6. ONVOLDOENDE MOGELIJKHEDEN VOOR PERSOONLIJKE ONTWIKKELING

Om misverstand te voorkomen begin ik maar met de gedachte van de hand te wijzen dat er voor iedereen de mogelijkheid moet bestaan een universitaire opleiding te ontvangen. De verdeling van verstandelijke vermogens onder de mensen is van geslacht tot geslacht vrij constant. Ongeveer 46% heeft normale intelligentie. Meer dan 29% heeft een heldere kop, om het zo eens te zeggen, en dan zijn er een paar met uitzonderlijke begaafdheid. Maar 20% van de mensheid is helaas vrij dom. Daarom alleen al is die gedachte zo onvruchtbaar.

Wat mij ten aanzien van persoonlijke ontwikkelingsmogelijkheden méér bezig houdt is het verband wat ik onder 3. noemde: *Groepsconflicten* spelen een te grote rol. Er zijn vakbonden die kunstmatig de toevloed van nieuwe krachten belemmeren, en die meer aandacht schenken aan seniority bepalingen dan aan de behoeften van de na ons komende generatie. In het bedrijfsleven zien we sterke aarzeling om financieel en daadwerkelijk steun te verlenen aan pogingen om de opleiding van ingenieurs, technici en vaklieden in goede banen te leiden.

Dr. J. W. Hodgins, McMaster's dean of engineering sprak kort geleden openlijk over de onvoldoende hulp van regeringszijde en over het praktisch volkomen afwezig zijn van steun van de industrie. Slechts een klein percentage van de bedrijven doet aan opleiding in het bedrijf en meestal betekent dat niet veel. Wat een verschil met Nederland, waar het 'leerlingstelsel' zo'n daverend succes is geworden, dank zij volledige medewerking van alle zijden.

Mr. Ford, Directeur van de onderwijsuitbreidings-afdeling op het Ministerie in Toronto gaf tijdens een vraaggesprek toe, dat er geldige redenen waren om geen bedrijfsschool te hebben. "Maar," voegde hij er terecht aan toe, "er zijn nog veel meer redenen aan te voeren om er *wel* mee te beginnen."

Natuurlijk moeten we bedenken dat Canada door het plotseling opdrogen van de stroom van vakbekwame immigranten wel in een erg moeilijke positie is komen te verkeren. Dat voorts tal van autoriteiten doen wat ze kunnen. Maar zolang de 'captains of industry' het wel geloven en er zich in de ogen van vele Canadezen veel te gemakkelijk van af maken, zolang is er geen kans op een spoedige verbetering van de situatie.

Dan is er nog een probleem, dat waarschijnlijk niet gemakkelijk op te lossen zal zijn. Naarmate de techniek vooruit gaat en meer gecompliceerd wordt, zal er ook minder werk beschikbaar komen voor de minder begaafden, die met de beste wil van de wereld niet klaargestoomd kunnen worden voor het verrichten van taken die hun boven de pet gaan. Een logisch gevolg van de verandering die plaats vindt is voorts dat op de scholen meer dan voorheen *moet* worden scheiding gemaakt tussen hen, die de capaciteiten bezitten en de moeilijker stof in zich opnemen en verwerken, en hen, die dat niet kunnen. Alleen dan kunnen we hopen aan beide groepen recht te doen en hen zo goed mogelijk op het leven voor te bereiden.

Als ik, aan het einde van mijn voordracht, kort zou mogen samenvatten wat Canada *nu* het meest nodig heeft, zou het dit zijn:

BEREIDHEID TOT SAMENWERKING.

Alleen als we *allen* bereid zijn tot een meer welwillende houding, en groepsbelangen *durven* achterstellen, zullen we betere resultaten mogen verwachten.

ZIELZORG PER TELEFOON

(ICN) *Der Gärtner* geeft een verslag van het Europese congres voor telefonische zielzorg dat in Bad Boll (Würtemberg) gehouden werd. Er waren 126 leden uit tien West- en Noord-Europese landen aanwezig; bovendien was er een vertegenwoordiger uit Amerika en een uit China. Merkwaardigerwijze bestaat in Italië, Spanje en Portugal tot dusver geen telefonische zielzorg. Dat er in de landen achter het IJzeren Gordijn en in de Duitse Democratische Republiek geen mogelijkheid bestaat om gedurende elk uur van de dag en de nacht telefonisch over geestelijke moeilijkheden te spreken laat zich gemakkelijk verklaren. "Waar de telefoon wordt afgeluisterd, is telefonische zielzorg niet mogelijk," zei Ds. Otto Kehr, de voorzitter van de "Duitse Evangelische Conferentie voor Telefonische Zielzorg", die het congres in Bad Boll presideerde.

In de Duitse Bondsrepubliek zijn op het ogenblik dertien van deze evangelische en twee rooms-katholieke hulpposten voor iedereen en zijn er nog vijf in voorbereiding. In Groot-Brittannië zijn reeds 25 van deze "noodsein-posten" en daar zullen er spoedig nog 24 aan worden toegevoegd. Zwitserland beschikt over 10, Nederland over 8, Zweden over 4 en Denemarken over 3 telefonische zielzorgposten, terwijl er in Frankrijk slechts 2 en in België, Finland, Noorwegen en Turkije elk één van deze hulpposten in gebruik is. In Oostenrijk zal spoedig de eerste post met deze arbeid beginnen.

Uit de rapporten, die in Bad Boll werden uitgebracht, kon worden opgemaakt dat bijna overal tweederde van de personen die opbellen, niet alleen herhaaldelijk telefonisch om hulp verzoeken, maar ook persoonlijk bij de medewerkers van de telefonische zielzorg komen om van hart tot hart te praten, nadat het eerste contact over de telefoon hen daartoe heeft opgewekt. Dikwijls doet zich, met wederzijds goedvinden, de noodzakelijkheid voor, de maatschappelijk dikwijls onervarene hulpzoekende een "tijdelijke begeleider" te geven: mensen, die hem als kameraad helpen zijn plaats in het geordende leven terug te vinden. In Bad Boll werd er op aangedrongen dat in ieder geval in iedere land, maar liever nog over de gehele wereld, voor de telefonische zielzorg een zelfde, gemakkelijk te onthouden telefoonnummer, zou worden vastgesteld.

CHRISTIAN CC COURIER

A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd. Box 34, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

A MATTER of DEMOCRACY

It was an interesting discussion during the meeting of the Public School Teachers' Association of Ontario, held during the first days of October.

The subject was familiar: religious education in the public schools. To study the matter, an executive committee was appointed which was expected to come with a solution.

The report was presented but the committee appeared to be divided about the interpretation. The meeting had to vote on the report, but the majority did not dare or did not wish to vote. One hundred and two voted in favour, 29 against and an estimated 250 delegates did not vote at all. Although the report was adopted, it can hardly be considered as the prevailing opinion of the teachers.

What was the case?

Since 1944 a course in religious instruction is given in the Public Elementary School, providing religious education for half an hour weekly. The teachers felt that this course does not do justice to the minority groups, which have since grown considerably in Canada.

The report as presented to the Teachers Association provides for a new course, to be taught fifteen minutes daily. However, the time did not cause the confusion. But the contents of the course did.

Apparently thinking about those minority groups, the committee felt that something has to be done to satisfy everyone, whether majority or minority. However, how can everyone be satisfied? If the teacher has to teach religion in a way which is acceptable to everyone — or to say the same — to which no one takes exception, then what kind of religion will be left? For instance:

The teacher tells about God.

Question: Where do you find that?

Teacher: In the Bible.

Now the teacher is in trouble already. The Jew may object against the Bible. For him only the Old Testament is valid. The Roman Catholic may object, because his faith rests upon his church, which has besides the Bible also the tradition.

The difficulties start already in the very beginning. They will accumulate as the instruction advances. Who was Jesus? What is heaven? What is hell? What is sin? What is salvation?

No, no, says the committee, this goes way too far already. We quote: "No particular doctrines except a belief and trust in one God whom we must serve with all our heart, mind and strength and to love our neighbor as ourself will be taught".

This doctrine, short as it may be, contains sufficient grounds for diversity already. Does the committee or the Association really believe that majority as well as minority groups of the nation would unanimously subscribe to this basis?

Even if it were so, then still the real issue is not touched upon. The committee seems to feel this, since they reported in part: "It was the considered opinion of all members of the comittee that if we acknowledge the fact that Canada is a democracy where freedom of worship is the prerogative of every citizen, it is quite evident that religious education in our public schools does not conform to the Canadian Bill of Rights. And, while basically this is a Christian country, we must concede to others the right to exercise their own free will to this matter."

Correctly so, "we must concede to others the right to exercise their own free will in this matter". The choice of education is not a matter of the state nor of the community. It is the exclusive right of the parents.

As long as a group of parents prove that they can provide for a school education, which meets certain basic and minimal standards, the government should enable them to carry out their prerogatives. It is not democratic only, it is the decisive answer to the problem of religious education in the school at the same time.

D.F.

That Amazing David Ben Ezra

by Louis Tamminga

One minster relates the touching story of a Jewish boy David Ben Ezra. At the age of twelve David walked all the way from the little kingdom Yemen in Southwestern Arabia to the city of Jerusalem, a distance of some 1300 miles.

David Ben Ezra was born in the poverty stricken town of Damar in Yemen from Jewish parents who both died when David was still a tot. An Arabian family took him in. No one in that small community knew that David was a Jewish boy, except his foster-mother. It was she who related the dying wish of his young mother that her boy at the age of twelve should walk through the gates of Jerusalem. For according to the Old Testament law Jewish boys of that age must be enrolled as members of God's people in the Temple of Jerusalem.

That was the beginning of the big hike for Young David Ben Ezra. It took place in the year of our Lord 1957. What a journey it must have been! The defying deserts, the forbidding mountains, the bleak loneliness, the gnawing hunger, the heat of the day, the chill of the night. The 1300 miles of dangers, difficulties, uncertainties and fears are for us but words, but for him realities to cope with endlessly.

But mother Ezra's fervent wish came true. Before his thirteenth birthday David Ben Ezra, unnoticed by anyone, walked through the gates of the Holy City. And in the city of the great King David he praised Jehovah in the temple and read from the prophets. David Ben Ezra had become Bar Mitzwah, son of the Law.

When I heard the account of this brave boy I could not help but wishing that I might have been the boy's companion for those 1300 miles. I would have helped him in fatigue and danger, in finding food and search for shelter. I would have cheered him up during forsaken stretches and encouraged him when the end seemed so far. I wish I could have been David Ben Ezra's friend. What an unforgettable moment it must have been when the dusty road wound itself up the last hill and Jerusalem in the valley below revealed itself to the eye.

But then what?

Yes, then we would have headed straight for the temple. Then I might have witnessed David Ben Ezra read from the prophets. And later that evening in the inn he would have assured me of his delight in the law of Moses and the prophets. To keep that law was the only worthy motive for living.

What would I have said next? How to begin?

I think I would have told a story that happened some twenty centuries ago. A story of another Jewish boy called Paul, born far away from Palestine, in the city of Tarsus in Southern Turkey. He, too, made the trip to Jerusalem when he was but a boy. He loved to be in the temple, and he became a great student of the law of Moses and the prophets, a learned man, a pharisee. He also tried very earnestly to live up to that law; he exceeded all others in zeal to serve God.

But you know, David, what happened to Paul? Paul experienced that sin had such a terrifying grip on him. The harder he tried to comply with God's law, the more he felt his weakness. Paul learned that by working hard he never received peace with God.

You know why, David?

Because God wants pure love of a wholly devoted heart to him. Which mortal can meet that demand? Paul desperately cried out: Wretched man that I am, who shall deliver me of the body of this death?

But that is not the only story I would have told David Ben Ezra.

For there is a far more important story that happened a few decades before Paul lived. It is about the carpenter's son Jesus of Nazareth, the son of Mary and the son of God.

The next day I would have taken David Ben Ezra along to a hill just outside of Jerusalem, the mount of Golgotha. Here Jesus Christ, God's Son, was crucified by Roman soldiers at the instigation of Jewish religious leaders. He was not killed because of any crimes. For, although he was fully man as we are, he never yet once sinned. His every deed had only been motivated by love to His Father in Heaven. No, He died for the sins of the countless many who accept Him as their Lord and Saviour. He, the Son of God, God Himself, rendered a perfect payment of unlimited value. Everything has been different since that time. Round the wide universe the arms of the cross have reached: its head has touched the heaven; its shaft has gone as deep as hell. Our chief aim in life must no longer be a futile effort to meet God's law outwardly, or to live decently. No the only thing that really counts is to embrace Christ in faith and to become one with God as His child. Christ fulfilled the law for me, I may bank on Him and rejoice greatly.

Then I would have begged this young son of Abraham to believe on the Lord Jesus Christ. Then I would have prayed . . . that the Holy Spirit might open that heart . . . that David Ben Ezra might become a child of Christ . . . that true peace might reign in his heart.

From there on we would have travelled together.

Not from Damar in Yemen, but from the old, dead, proud self of sin and loneliness.

Not to Jerusalem, the strife-torn city in the near East, but to the eternal Jerusalem of Christ its light beams on my every-day-life, giving it meaning and purpose.

And the road which we tread is not the desolate trail over the sun-scourged plains of Arabia. No it is the road of selfdenial, of looking away from my own weakness, and an ever turning to Christ, the only ground of salvation. It is the realization that I am unspeakably rich and all things are mine.

On that road nobody is alone. An evergrowing throng of believers extends the hand of fellowship. Christ Himself is present there: "In nothing be anxious, I have overcome the world."

"LORD, COME QUICKLY"

A Beautiful Specimen of Church Architecture

by Andy Velthoen

In Holland, Michigan, U.S.A., a church building of modern design has been dedicated in the latter part of September. The picture shows the Maranatha Christian Reformed Church, Central Ave. and 38th Street, Holland, in the suburban area of this friendly Michigan city.

The general shape of this building, designed by the architects Kammeraad and Stroop, of Holland, is in no way traditional. It is neither a copy nor a modification of the churches built by Christians of other generations. It is rather of a contemporary design, and built of materials which are the products of modern science and industry. It is designed to make use of these materials in ways which attempt to express the Christian ideals and which also are practical and functional.

The floor plan is wedge shape, wider at the back and narrowing towards the front. More noticeable still is the roof which is low at the back and ascends sharply to the front. The front wall above the centrally located pulpit is unique in that it presents such a vast area of clear glass in which may be seen the shape of a huge cross.

The church bears the name Maranatha, and this means by definition "Lord, come quickly!" The designers attempted to convey this ideal in the very structure of the church edifice. The congregation faces directly the pulpit on which is placed the Word of God. Christians have as a background to the Word and the cross the very heavens whereunto they look for their Lord's return.

Other features of this Christian Reformed church building are the inset crosses of the front doors, the enclosed garden, and the organ and choir in the balcony. The pastor of this church, the Rev. Cooke, has a study at his disposal in this building. Adjacent to a large fellowship hall are spacious rooms for societies, catechism classes, and Sunday school. The costs of this modern church building amount to $160,000.

Number Nineteen of a Series

THE BATTLE OF ARNHEM IS LOST

by Ineke Parlevliet

On Monday, the 24th of September new rumours spread. The whole city of Arnhem had to be evacuated and many of the 100,000 inhabitants had to be lodged in Apeldoorn and Waterdam. As soon as this news reached the Van Dongens, Mr. Van Dongen and Dick decided to take the road to Arnhem. Perhaps they could be of some help to the evacuees and also find their relatives. Mr. Van Dongen and Dick were sure that to-day they did not need to be afraid of German attention for their own persons. They left on their bikes, jolting and bumping and with a horible rattling as their rubber tires had been replaced a long time ago by old rags, carefully, but nonetheless ineffectively draped around the rims of the wheels.

Mr. Van Dongen and Dick were not the only ones who travelled on the highway to Arnhem. Many Waterdammers did the same, hoping to be able to assist the poor Arnhemmers. The Germans had ordered that every school, factory, and church should be transferred into a temporary shelter for the evacuees of Arnhem. There were not many schools or buildings left to be used, so many people prepared their homes for some fugitives of Arnhem. But the evacuees of this city were no fugitives whatsoever. They did not leave their city because of acts of war, but on order of the Germans, who had their own, private plans for this beautiful town. In the following weeks this became more than clear.

Late in the afternoon the first evacuees arrived in Waterdam and then a long, long queue of human misery moved slowly to the village. The Waterdammers saw them and several women wept openly when they were confronted with the distress of these people, driven from their town, homes, work and friends.

There they came: exhausted mothers, carrying little children on their arms or pushing baby-buggies, piled up with blankets, clothing, linen and some other belongings, hastily grabbed together. There were the little children, crying and walking slowly on their old shoes, repaired over and over again and yet offering no protection or support to the tiny, swollen feet. There were the men, almost collapsing under a heavy load of clothing, food, and some household items. But worst of all were the old people, the sick and expectant mothers. Aged men and women sat expressionless among bird-cages with canaries, lumpy filled pillow-cases and all kind of other things on hand-carts, carrier-tricycles or on carriers of bikes. Suffering sick were transported on improvised carts. Some were resigned, others groaned in pain and some did not move at all and seemed dead. Some people had put their old or sick relatives in wheel-barrows, but every ten minutes they had to rest. More than once carts and bikes collapsed under their loads and often clothing and other precious belongings in this time of war had to be left behind on the road. So the evacuees went on, kilometer after kilometer, hour after hour.

It was close to ten o'clock when Mr. Van Dongen and Dick returned home — but not alone. They had finally found Aunt Henny and Uncle John with their 5 children, ranging from 4 to 17. It had been a great relief to find them, but immediately their relief was overshadowed with unexpected fear: John was not with them and neither Uncle John, nor Aunt Henny knew where he was. "He left Sunday afternoon when the paratroopers came down," Uncle John said. "He said he would be back shortly. He did not show up. Then we found a note in his bedrom, saying that he would try to join the English. He wrote that we should not worry about him and he was sure that his parents would not object." Mr. Van Dongen bit his lip. How could John write such a thing? He should be wiser than that! But then Mr. Van Dongen realized that he himself as well as Dick did not do anything else but work for the underground forces. Could he blame the boy for his attempt? What kind of life did John have? Every minute of the day he could be picked up by the Germans for work in Germany or worse. Waterdam was a forbidden town for him as long as Bandering was living there . . . No, he could not blame his youngest son . . ." Mr. Van Dongen concluded, while he opened the door of his house for his sister and her family to come in.

Mrs. Van Dongen was shocked to learn that John's wherabouts was unknown, but she did not ask too many questions at this time. Her sister and brother-in-law and their children came first right now. They needed a warm meal and a good long rest. The two youngest children were too tired to eat and went to bed straight away, dirty and hungry, but that did not matter. Aunt Henny and the three other children followed pretty soon, but Uncle John remained downstairs. "We were so happy when the paratroopers arrived," he sighed. "We all believed that our liberation was now only a matter of one or two days. We knew that the Germans would not surrender immediately, but we were convinced that the English would win this game rather easily. When all those parachutes came sailing down to earth in all different colours, carrying jeeps, light army equipment, food, and what not, all in relation to their colours, it seemed like a fairy tale which became true. But it ended in a nightmare . . ." He didn't sound bitter, but defeated and disillusioned. "During those first days, the English seemed to achieve their purpose," Uncle John went on. "The fighting was terrible. We lived in the cellar, like all the others in the inner-town. Only when it seemed rather quiet outside, Henny and I dared to go to the kitchen to get some food. For the rest we lived on what was stored in the cellar. There was no electricity, gas or water. But it did not matter too much. The next day we would be free, we believed. We could hear English voices around the house and shooting close by. The next day — that was Tuesday — the shooting increased and this time the voices we heard were German voices. The whole day we remained in the cellar. The situation seemed critical. That night two Tommies sought refuge in our cellar. They told us that the Rhine bridge had been in their hands, but that the Germans had recaptured it. They were nice fellows and shared their food, cigarettes and chocolate with us. Little Elsie had never tasted chocolate before. She just loved it." Uncle John smiled faintly at the remembrance of it. In spite of the tension and terror we had a good day, that Wednesday. Those Tommies really cheered us up. We admired them for their good spirit and braveness. On Thursday the fighting in our neighbourhood seemed to reach its climax. Many times we heard explosions close by and a couple of times we feared that our whole house would be blasted to pieces. Then we heard German voices and shortly after, English. It seemed a man-to-man fight . . . Another English soldier fled into our cellar. He was wounded. He had a shot in his belly. We all tried to do for him what we could. He died a few hours later . . . It was so tragic and gloomy too. His English friends had put a lighted cigarette between his lips. It was the only little light point in the cellar. Our candles were all burned. As long as we saw the light in the same spot, we knew that the Tommy was still alive. Then the moment came that the burning butt fell on the floor . . . The Tommy had died." Uncle John cleared his throat. Nobody said a word. Rita had tears in her eyes, Mrs. Van Dongen's face betrayed her emotion and her husband's face was like a mask. Dick's thoughts wandered away to that other Tommy, Bill. Would he have met death, too, or was he still alive

"The rest can be told shortly," Uncle John continued. "The Germans now seemed masters of the situation. Early in the morning a couple of Germans threw open the door of the cellar and screamed if some English soldiers were hiding there. They ordered me to come upstairs. I was going to tell them we had seen no Englishmen whatsoever. But I hesitated when one of those Mofs promised to send a hand-grenade to the cellar if I did not speak the truth. They were not going to take all the trouble to search every house and hiding-place. I was in a terrible dilemma, but before I could say a word, the two Tommies appeared and gave themselves up. They came as liberators, but left as prisoners of war. It was hard to see them go. We felt as if we had lost two beloved and long-known friends . . . The same day we had to evacuate to a safer part of the town. Then Sunday afternoon we learned that the whole city, the safer areas included, had to evacuate before eight o'clock the next day. We packed what we could carry, put on as much clothing as possible, buried some precious silver and other things in the garden and under the floor and then left. The house was a mess and I wonder whether we will ever see it again . . ."

Again it was silent. Then Mrs. Van Dongen asked the question which was on everybody's lips: "But why, why did the whole city have to be evacuated? The Battle seemed lost, as you said, John and other parts of the city were quite safe, weren't they?"

"I don't believe that there was any need to chase everybody away from their homes, but I am sure that the Germans must have had special reasons to order this evacuation. They must have something up their sleeves," Uncle John predicted. Unfortunately this time he was right . . .

(To be continued)

Dr. P. Y. DE JONG REV. F. GUILLAUME
D. R. KOOISTRA Dr. P. G. SCHROTENBOER

SERIES OF OUTLINES ABOUT ISRAEL'S JUDGES

No. 2

The Earth is the Lord's

(Judges 1 — 2:5)

BACKGROUND NOTES

The book of Judges describes the history of Israel after the death of Joshua until Samuel assumed his office as Israel's leader, who had to prepare the way of the king. In this long period Israel had to struggle with the enemies who had not been destroyed as God had commanded, but had been spared as a result of the people's fear and unbelief. Notice the word of the angel in Bochim, "The inhabitants of this land shall be as thorns in your sides and their gods shall be a snare unto you" (2:3). Compare this word with Jos. 23:11—14 and see Outline 1.

In the last days of Joshua "there remained yet very much land to be possessed." (Jos. 13:1), but the Lord didn't allow Israel to conquer the whole country, because at that time the tribes were not yet able to dwell everywhere. Canaan would have become a complete ruin, if the Israelites would have destroyed all the inhabitants of the land at once. However, Joshua warned the people before he died, to keep in mind that they were forbidden to live in peace before they would have conquered the whole country, for Canaan was the Lord's. He was laying claim to all of Canaan as the land for His own. It was given to Israel by the Lord, in order that only He Himself would be served in the land.

In this way Canaan is an example to the whole earth. On the whole earth only the Lord should be served. Therefore He commands His people the permanent spiritual struggle against all that contradicts the honour of His name. If we would make a spiritual contract to live in peace with the unbelievers, such would be equal to Israel's sinful covenant with the Canaanites.

The main theme in the book of Judges can be found in chapter 2:1—5. Time and again Israel was overcome by temptations. As a punishment God gave them into the hands of enemies. Yet, if they returned to the Lord and called on Him in their miseries, God would prepare a judge to deliver His people. He declared (2:1), "I will never break My covenant with you". God had brought forth the people Israel because He wanted to bring forth His Son as the mighty Saviour out of them. The faithfulness of Jehovah is clearly shown in this book filled with human sins and miseries.

Don't forget that Israel's suffering under the oppression of enemies was not only a punishment. It was also a blessing, for God taught them in that way that He was the only Lord. In a painful way of humiliation they learned again to stand in awe of Him, whose possession is Canaan and for whose own is the whole earth.

OUTLINE

1. Notice that the beginning of Judges shows high spirits and strong faith among the children of Israel. They wanted to do what Joshua had commanded them before he died. What did they do first of all? Can you mention a reason why the tribe of Judah was appointed by the Lord? Is it normal that they won the battle (vs. 4)? What do you think about the cruel treatment of king Adoni-bezek? Was such behaviour necessary? Realize what he had done with his victims. He made them live as dogs looking for food under his table. Was that heathen right in saying, "As I have done, so God hath requited me"? Is that also true in life in general? Try to find some examples.

2. In vs. 9 the story goes on, telling about Joshua's obedience and faith. Here Jerusalem is mentioned. Do you know which position that city had in heathen Canaan? Apply the title of the outline to this city. A person, who was deeply conscious of God's claim to all of Canaan as the land for His own, was Caleb (vs. 12—15). Who was he? How do you understand his announcement of such a precious reward? Who was Otniel, who took Debir? Was he a hero of faith? How did he prove this in his later life? And what about Achsa? Can you explain that her request for more fertile land was born out of faith?

3. The first sign of decreasing courage and weakening faith is given in vs. 19. Are chariots of iron the reason why Judah would not drive out the enemies? What does the Holy Spirit tell us in this sentence? Can fearfulness and faith ever go together? Notice the results of that attitude (see vs. 21).

4. The short story in 22—26 is remarkable. Compare it with Rahab's story in Jos. 2. Why did Rahab join with Israel? Can you prove that the man in this story was not a believer? What is the meaning of this story about Bethel in connection with its place between the remarks in vs. 21 and vs. 27—36?

5. In vs. 27 a long report starts. What is the sad refrain in it? Show the seriousness of this sin. Apply it to our situation. For what reason should we write the name of Christ on every spere of life? In how far should young people take part in this? Remember that Othniel and Achsa were young people.

6. Chapter 2:1—5 is the most important part of our subject. In what sense does it deal with the whole book of Judges? Notice that vs. 1 in the King James Bible says, "an angel of the Lord", but better translations say, "t h e angel of the Lord". Who is He? Do you think that the words spoken in vs. 1—3 could be said by someone else than God Himself? He came "from Gilgal to Bochim". Why did He come that far? Study what happened at Gilgal according to Jos. 5:13—6:6. Did the angel remind the people of the covenant made before? Did the angel mean to say that the people came down from the height of faith in Gilgal to the forgetfulness and negligence in Bochem? In how far was the announced punishment a real punishment and in how far was it not? The people wept. Did that weeping prevent the punishment? Was there something wrong with that sorrow? Give some thought to the question whether it has to do with the many tears shed by the people during the long period described in the book of Judges. Keep it in mind and let your heart be filled with "that godly sorrow which works repentance unto salvation".

Confidentially Speaking

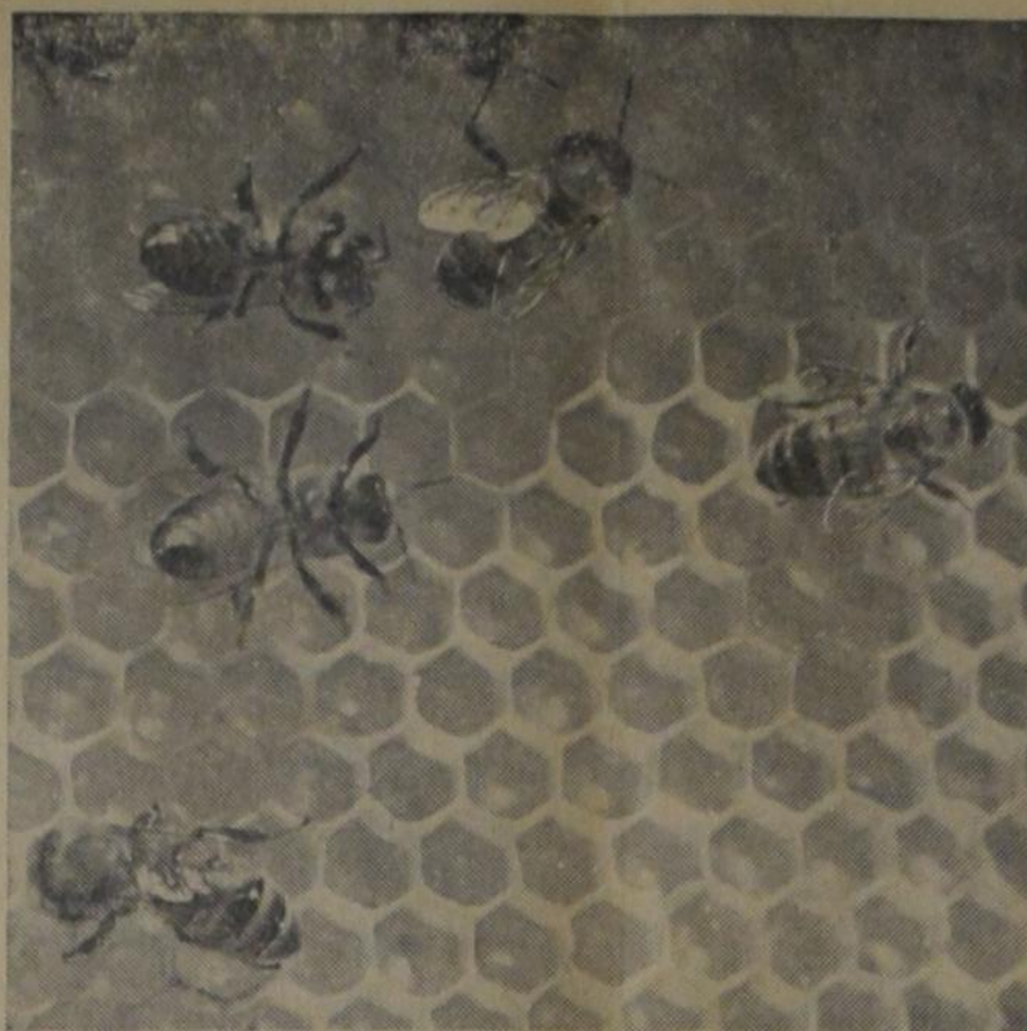
As most of our readers know this column is edited by Con Fidential and Ad Viser. Various questions may be asked and will be answered in this column except when the answer would be unfit for publication. In this case the answer will be given in a personal letter.

Letters should be addressed to Con and Ad, c/o Guardian Publishing Co. Ltd., Box 34, Station B, Hamilton, Ont. and do not need to be signed (except when a private answer is required).

Besides our questions and answers we have opened an opportunity for building up new friendships by way of correspondence (See last week's issue).

PRAIRY HONEY

Western Canadian Agriculture in Clover

Hard-working bees producing one of mankind's oldest foods — honey, unchanged since the dawn of history thousands of years ago.

Mr. Roy Mullin, Myrtle, Manitoba, and his son Darryl (left) examine one of their hives.

The fertile flatlands reaching from Alberta's foothills to eastern Manitoba's dense bushland have been known for decades as a rich world granary and beef cattle range, have more recently become equally famous for mineral industrial wealth and other more varied types of farming. Now the prairies can lay claim to another title of plenty—a land glowing with oil and honey.

Canada has a workforce of 25 billion honeybees, but the busiest are buzzing across the three Prairie Provinces. Given better working conditions by their apiarist owners, bigger and better fields of lush western clover in which to operate, the bees—traditional go-getters of the insect world—have been bringing home an improved honey crop in quantity and quality.

As in the black liquid of the oil wells, so Alberta also leads in producing the golden liquid of the bee. In recent years this province has bumped up its honey yield by a full sweet tasting 100 percent, and Saskatchewan by 20 percent.

Across the prairies more than four thousand western bee-keepers have increased their combined honey production to an annual crop of 20 million pounds—two-thirds of the national total.

Although bee-keepers and honey-bees have actually decreased in number since 1958, the increased yield is the result of greater individual efforts by the bees themselves. Ten years ago the average yield per beehive was 78 pounds, while today this average is 104 pounds.

Apart from the value of honey as a pure, traditional healthful food, the bees have their well-known important job to do in nature's scheme of things. Some bee colonies are hired out to farmers to do their pollen transplanting task. Others have been used to spread disease killers in orchards, or are taking part in research aimed at using bee venom as a medical aid to sufferers of ailments such as arthritis. Bees are also used to produce the beeswax valued in industry (as a parting agent for casting work, making relief-maps models and other uses).

Canadian beekeeping farms are bigger today, have modern equipment, are grouped in co-operatives to pool processing and packaging plants, are joined in a national organization, The Canadian Beekeepers' Council. Help in running their colonies comes from research reports, operating reminders and bulletins issued by the Entomology Research Institute of Ottawa's Central Experimental Farm. The high quality of Canadian honey and the rising demands by consumers, has made the buzzing of bees a big business across the nation, with the prairies now leading the field.

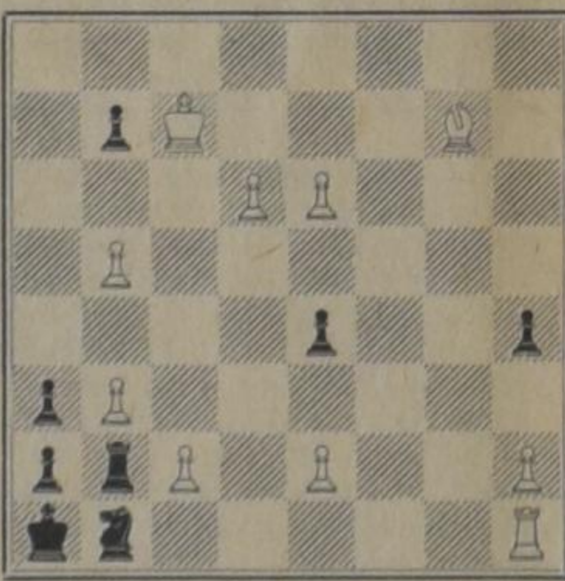
Photos: National Film Board of Canada.

This apiary in Manitoba has 550 hives or bee colonies, each containing about 75,000 bees. Each hive produces about 160 pounds of honey.

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

A PROBLEM ABOUT WHICH NOTHING IS KNOWN

The above diagram appears monthly on the cover of the "Canadian Chess Chat". It appears merely as a diagram, without the name of the author and without any indication for the solution. It is very interesting to study it. Try first to find out its possibilities yourself. Lay aside this paper, put the pieces on your chessboard and try to solve the problem. I think, the indication should say, "White to play and mate in 5 moves".

I suppose that you got stuck after a few hours, didn't you? So now you look at the diagram again and probably you expect to find the solution on this page. However, such would be a little too easy for you. Let us try to discuss the position. Black has only three moves to go. If you would put the three black pawns each one square forward, black would be stalemate indeed. How can White use this situation to win? I see three different possibilities. If a white Knight could go to Q4, the black Rook would be forced to play, after which mate would follow. If a white Rook could go to QB3, the same would happen. If a white Bishop would stand at K1, the black Knight would be forced to play, only to be captured by the Bishop in the following move by discovered checkmate. However, how do you get a Knight or a Rook or a Bishop? Well, in the way of promotion, of course. Be very careful, for a Knight cannot go to Q4 because of the black Pawn at QN2, neither a Rook go to QB3 because of the Pawn at K5, neither a Bishop because of the Pawn at KR5.

I don't think you need any more hints. You can do it yourself now and I hear you say, "This is one of the best problems ever made".

In case you cannot find the right solution, feel free to write me and I will publish the answer in a later issue.

C. Hess.

I Teach Religion in a Public School

I teach religion in a public school. Grade eight to be exact. It is my third year. The first year for my 34 pupils, and maybe their last. As a text I use D. H. Walters': Our Bible Doctrine Course. 27 lessons telling: What the Bible teaches . . .

The book just fits in, as all manner of exams, vacations, and assorted curricular and extra-curricular activities take up some 14 sessions out of the 42 in a school-year. That leaves me 27 sessions plus one for introductions.

There are three reasons why I use Walters. 1. It has exactly 27 lessons. 2. I have been educated with the notion that it is to the benefit of the child, when he has a book in front of him, in which he can find the text of my speeches. A book all his own, which he may keep, and write his own name on. 3. The Board of Education, though most cooperative has not been able to supply me with a book suitable for the circumstances in which I find myself. Indeed it did supply me with a book, a neat, respectable edition, with washable, sturdy cover, but it dealt for a large part with an assortment of saints I do not know (my name did not appear among them). Though a firm believer in the sainthood of the Christian, I do not feel called upon to exalt one saint above another before my pupils.

Walters' 27 lessons are prefaced by a session of introductions. As I do not know my pupils, or their backgrounds, I have felt the need of establishing more firmly the religious knowledge and familiarity of my pupils. To achieve that end I circulate a preliminary Questionnaire containing 20 questions. Some questions I received from an Anglican Minister friend. Some are my own. To obtain honest answers, I instruct the pupils *not* to sign their names to the Questionnaire. It invariably works. Here are some of the questions, and the answers I amassed:

Q. Do you pray? 12 out of 34 answered no. 1 answered: sometimes. 1: twice a week.

Q. Is religion an important factor in the life of your family? The answeres revealed that in 6 families religion was not an important factor.

Q. Do you worship regularly on Sundays? 9 out of 34 did not.

Q. With whom do you feel free to discuss your personal problems? To my amazement and joy 32 replied: With my parents.

Q. Name two magazines you like to read. The answers varied, but predominant were: The Weekly section of the Newspaper, Film magazines, True Love, Life, Time, Ladies Home Journal.

Q. Do you believe Jesus Christ is God? All answers were affirmative. Two replied: He is not God but the Son of God.

Q. Honestly do you feel religion is a *joyful* thing? 30 out of 34 replied: No.

Q. Why do you think God gave us the ten commandments? The answeres varied though most replies indicated some notion of their purpose. One answered: "To smarten us up".

Q. Where in the Bible do you find the ten commandments? More than 20 did not know.

Q. What does it say in John 3:16? 7 could answer wholly or partially. 27 did not know.

Q. Name the sacraments? 22 did not know. 2 supplied the 7 sacraments of the R.C. Church.

Q. Where in the Bible do you find: The book of Ezra? 25 placed it in the O.T. The epistle of Jude? 23 out of 34 placed it in the N.T. The epistel of Barnabas? 20 placed it in the N.T.

Now this may not be greatly revealing, but then again it may be. Nearly every year I hand out a number of Bibles to pupils who assured me there was no Bible at home, or if at home, stored beyond recovery.

Nearly every year I have to guide some half dozen pupils through the BOOK in such an elementary way as to show them that the Book of Acts is *not* found right after Exodus.

Nearly every year it strikes me again, how little is known about the Bible in a society which is presumed to be acquainted with the most sold (but indeed least read) Book.

Let the reader judge for himself.

Let these remarks not be construed as an attempt to prove anything, for they prove nothing. Neither were they any attempt. If anything at all, they are but a design to show, why, despite its pro's and con's, I as yet feel constrained to teach religion in a Public School.

H. Wittenbosch

'N MOOI WERK IN 'N PRACHTLAND

door Rev. J. GRITTER.

(18)

CATECHISATIE

Vanzelfsprekend moest er onder onze jonge mensen zo spoedig mogelijk gecatechiseerd worden. Het allereerste begin zal ik nimmer vergeten.

Het was in Aylmer. De pastorie was nog niet beschikbaar maar een broeder in de town opende zijn huis voor dat doel. Om ongeveer zeven uur reed ik vijftien mijlen noord en west om de jongelui van een groot gezin af te halen. Bij aankomst in Aylmer stond de heer des huizes ons op te wachten: "Och dominee, wilt u ook even naar Sparta rijden? Daar zijn ook jongelui die graag willen komen." Jawel, Sparta is maar een mijl of tien. Dus naar Sparta: west en zuid en heel wat draaien, maar we komen er. In het bestemde huis zijn de jongelui gereed. De moeder roept: "U gaat toch even een kop koffie drinken?" Neen, dat moet maar niet; het is vriendelijk aangeboden, maar we hebben onze tijd hoog nodig. Dus maar gauw op weg. We komen op een hoek. Het is m'n eerste reis naar Sparta en ik ben nog niet zeker. "Jongelui, welke kant moeten we uit?" Ze menen van links. We gaan linksaf, rijden een poosje, maar komen tot de ontdekking: dit is mis, daar vóór ons ligt St. Thomas, we moeten de andere kant uit. Goed, voorzichtig omgedraaid op de ietwat nauwe weg. Straks zijn we op highway 3 naar Aylmer. Daar hangt wat mist maar zolang ik de witte lijn in het midden kan zien hebben we geen nood. Even wat gasoline halen voor de chevrolet, dan naar de catechisatie. Het is juist half tien.

We zitten daar gezellig. De jongens en meisjes voelen zich nog wat vreemd bij die Amerikaanse dominee, maar ze weten dat hij gekomen is om hun geestelijk welzijn, ze geven zich gewillig onder zijn leiding. We maken een begin. Een uur is spoedig verstreken; we moeten naar huis. Inmiddels is iemand met een wagen opgedaagd die de Spartanen voor zijn rekening neemt; ik kan dus de noordelingen thuis brengen; we slaan het noorden in.

He, wat een mist! Men leest van mist zo zwaar dat men de veters van zijn schoenen niet kan zien. Dat is stellig wel een beetje overdreven maar hier hebben we dan toch zoiets. Ik kan het werkelijk niet zien.

Naast me zitten een paar flinke jonge kerels.

"Floor, heb jij goeie ogen, jongen?"

"Ja, beste, dominee."

"Nou, dan neem jij het stuur maar: ik kan d'r niks van zien."

We schuiven wat over, Floor komt aan mijn linker-, Koos aan mijn rechterhand. Beiden hebben het raam open, het hoofd buiten, turen in de mist, helpen elkaar om op de weg te blijven. Zo kruipen we verder. Maar we komen. De ouders waren al ongerust, dat is nu voorbij. Koos rijdt nog een eindweegs met me terug, naar z'n boer. Het middernachtelijk uur is reeds verstreken als ik me ter ruste neerleg.

Dat catechiseren ging eerst erg ongeregeld. Men was veel van huis, had ook andere groepen te dienen, in de week en op Zondag, elke week geregeld catechiseren was moeilijk. Daar moest thuis heel wat ondervangen worden. Voor de jongere kinderen waren er klassen in verband met de diensten op Zondag, voor de ouderen kon dat niet.

Begin Maart 1949 kregen we de beschikking over de pastorie, vrouw en kinderen kwamen over, en de jongelui konden we in ons eigen ruime huis ontvangen. Vrijdagavond was toen geregeld voor hen. Men wilde ook graag wat verenigingsleven beginnen, dus hadden we de ene Vrijdag catechisatie, de andere vereniging. We begonnen met ongeveer 20 tot 25. Eerst heel wat zingen, de Engelse zangboeken deden goede dienst, het Engels ging er wel in. Daarna de les of vereniging. Het was allemaal heel anders dan men gewoon was, maar we hadden een begin. Eens in de maand hadden we na de vergadering een tractatie: chocolademelk met wat erbij. Dat was erg gezellig. Spoedig begon men van huis ook al wat mee te brengen, dat verhoogde de wederzijdse waardering. Helaas, of misschien beter te zeggen: gelukkig, werd daarna het aantal zo groot, vijftig of meer, dat het niet meer doenlijk was de tractatie rond te delen: het was eenvoudig te vol.

Het ging soms wat luidruchtig toe. Dat kon men ook haast niet anders verwachten: de jongelui hadden niet veel gelegenheid om elkaar te ontmoeten, als men samen was kwamen de gemoederen in beweging. Zolang men binnen was was het tamelijk ordelijk; wanneer men buiten kwam sprong men wel eens even uit de band. Een vriendelijke buurvrouw gaf ons een wenk dat de buren begonnen te praten over het lawaai van de jonge mensen. We moesten er beslist op staan dat men na de vergadering aanstonds en stil naar huis ging.

In Ilderton kwam ook een flinke groep jonge mensen bij elkaar, bij Haagsma aan huis. Dinsdagavond, meen ik, kwamen we daar samen. Ook daar afwisseling van catechisatie en vereniging.

Bij het onderwijs van de jeugd gebruikte ik het Kort Begrip van de H. Catechismus. We hadden dat in het Engels, bewerkt door twee van onze predikanten Spoedig werden de vragen en antwoorden daar ook in het Nederlands ingevoegd. Wat later werd een boekje uitgegeven door twee predikanten in Canada, dat door velen gebruikt werd, in beide talen.

Toen we in Strathroy aan de gang kwamen moesten we trachten ook daar de jeugd te helpen. Het was moeilijk geschikte ruimte te vinden, een woning was niet meer toereikend. Een tijdlang gebruikten we een schooltje ten noorden van de city, later de Anglican Hall in de city, ook nog een tijd een United Church, enkele mijlen naar het zuiden. Die dominee kwam op uitnodiging van ons eens zien. Hij was erg onder de indruk van zo'n aantal jonge mensen. Heel vriendelijk vertelde hij van al het mooie in de United Church met de duidelijke wenk dat we ons maar aan moesten sluiten. Daar gingen we maar niet op in.

Daar kwam spoedig bij velen van de jonge mensen een drang om belijdenis van geloof af te leggen. In Nederland waren velen ondergronds geweest, van geregelde kerk- en catechisatiegang kwam weinig terecht. Men had het geestelijk soms ook erg moeilijk. In Canada tot rust gekomen kreeg men de behoefte om belijdenis te doen en vroeg men om de nodige voorbereiding. Gedurig kwamen er groepjes of groepen, ook wel enkelingen. In Aylmer eens een groep van 19. Ze kwamen 's Zondagsavonds aan de pastorie. Een uur les, dan gebed, verversingen en zingen. Wat was dat mooi! In Strathroy ook, in het begin, en later toen men drie jaar zonder leraar was, weer onderscheidene groepen. En in London. Het was vaak gebrekkig, daar was eigenlijk niet genoeg tijd, maar God heeft het gezegend. Velen gingen verder, tot het predikambt of andere belangrijke functies in Gods Koninkrijk. Gode zij al de eer!

(Wordt vervolgd.)

VROUWEN RUBRIEK

Redactrice: Mrs. A. Wagenaar
67 Victoria St., Blenheim, Ont.

And there will be wars, and threats of war . . .

The thoughts, which are keeping our minds occupied lately, are mostly centered around war. Many of us still remember the war of 1940-45 very clearly, and dread the possibility of another world war. And in our minds we start immediately to blame Khrushchev. And there are some leaders in other countries also who have not got a clean bill, either. This is in our opinion, anyway.

But, deep down, we know that we don't have to go all the way to Moskow or America to find the source of all today's troubles. We, ourselves are also to blame for all the confusion and misery in the world. The basic reason of today's anxiety and fear is that we all, personal and as nations have forgotten the Name of our God.

Personal and as a nation we have to ask ourselves: 'Are we still fully committed to Christ and His Church? Is our faith in Christ more important to us than anything else in the world?" We all, and the rulers of this world also, have to ask ourselves this question. Rulers too, have to bow before the Almighty in humble obedience! Of all that God has given, the most precious gift is the gift of Himself, in Jesus Christ!

We have all heard a great deal about religious revivals. The name of Billy Graham for instance, is known to I would guess, almost every person in the civilized world. And statistics show that more people are attending church than ever before. But we must not forget that there are also strong rivals to Christianity in the world of today.

One of the strongest rivals is communism. But we know, that fear for communism sometimes is far greater in people than their belief in God, the Creator of all. Another threat is humanism, which is a man centered religion. They know that man cannot live without religion. But they find that Christian doctrines and practices, based upon a belief in a supernatural deity are nonsense to any intelligent man. Therefore humanism must replace Christianity. But whatever people believe outside of the Word of God, does not make them happy.

And so in these days of war and threats of war we find enthrusted into our hands the Gospel of Salvation. How great the love of God is for His children.

The Bible tells us in simple language of the length and breadth and height of this love of God for His erring children. This still is the day of grace in which God's redeeming love is preached to all men, everywhere. All men can find forgiveness of their sin in Jesus Christ, if they repent. We can and so can the rulers of today's world.

The joyous truth of the Word of God is that Jesus did not come down to earth to condemn sinners, but to save them. We still have time to show to others that Christ has to be *first* in our lives, that He is the only Power we have to fear, that He holds in His hands the future of the entire world, including Russia and America. Let us not cease to pray for our rulers, that they too, may look up to God as the only and sovereign God.

1952 — 1962

De Vrouwenvereniging van de Blenheim, Ont. Chr. Rer. Church hoopt haar tienjarig bestaan te herdenken in een samenkomst op D.V. 13 November a.s. in de kerk aan Highway 3.

Oud-leden en leden van naburige verenigingen worden hierbij uitgenodigd als onze gasten. Ingeval u logies wenst kunt u schrijven naar de secretaresse.

Mrs. Thos. Hoekstra,
R.R. 2, Blenheim.

WIN ABONNEES VOOR CALVINIST CONTACT

With great joy and gratitude to our Lord we wish to announce the birth of a daughter

JULIE-ANN CHRISTINE

A sister for Raymond Alan
Edwin Mark

Mr. and Mrs. Walter J. Vos.

50 Clearbrook Circle.
Rexdale, Ontario.
October 26, 1962.

Zo de Here wil hopen wij met onze ouders

SAPE VANDER PLOEG
ANTJE VANDER PLOEG—NAUTA

op 9 Nov. 1962 te gedenken dat ze 40 jaar geleden in het huwelijk werden verbonden.

Hun dankbare kinderen:

Brampton, Ont.:
C. Vander Ploeg.
R. Vander Ploeg—Walburg.

Berlikum, Ned.:
J. Dijkstra.
J. Dijkstra—Vander Ploeg.

Shallow Lake:
G. Vander Ploeg.
E. Vander Ploeg—Miedema.

Shallow Lake:
J. Vander Ploeg.
A. Vander Ploeg—Miedema.

Sarnia, Ont.:
R. Vander Ploeg.
H. Vander Ploeg—Muller.

Kemble, Ont.:
D. Vander Ploeg.
E. Vander Ploeg—Struik.

Shallow Lake:
R. Vander Ploeg.
A. Vander Ploeg—Vlielander.

En kleinkinderen.

R.R. 2, Kemble, Ont.

Op 27 October, 1962 haalde God voor eeuwig thuis

Mrs. H. SWINKELS.

"Zalig zij die in haar leven Jacobs God als Helper had."

Orillia Choral Society.
Orillia, Ont.

The Jarvis Canadian Christian School Society will be in need of

A TEACHER

for Grade 3 by Jan. 1, 1963. Please send applications to the Secretary Mr. A. Norg, R.R. 4, Hagersville, Ont.

Wanted:

MARRIED MAN

Experienced on dairy farm. Modern house, oil furnace. Must have good references. Learn Bros., R.R. # 1, Ingersoll, Ontario.

THE FRUITLAND CHRISTIAN REFORMED CHURCH

is in need of a

Loan of $ 10,000.—

at 6% interest.

This loan is needed for refinancing of present loans. This loan will be paid back half yearly over a period of 10 years, so that 10% of the loans will be paid off every year with the interest.

Minimum notes of $500.00 will be accepted.

For more information contact the Treasurer Mr. T. Teitsma, 129 Margaret Ave., Stoney Creek, phone 662-4469, or the Bookkeeper Mr. J. Bergshoeff, 54 King St. E., Stoney Creek, phone 662-2020.

STEENLEGGING TIMOTHY ELEMENTARY SCHOOL TE BARRIE

Onder een druilerige regen, maar met een stellig weten dat achter de wolken toch de zon schijnt, was dit voor de Christian School Society van Barrie een blijde dag.

In het bijzijn van ouders en kinderen, van alle zijden, kwamen de auto's het schoolterrein op rijden, werd de laatste steen oftewel de corner-stone aan bovengenoemde school gelegd.

De president van de Society, Mr. J. Veenstra, een man met een warm hart voor het Christelijk onderwijs, sprak een openingswoord.

Na een welkom aan alle aanwezigen sprak hij vervolgens: Na acht jaar hard werken en veel gebed, is deze dag een antwoord op ons bidden en een vrucht op ons werken en offeren. Waarom al die arbeid en al dat offeren? Ziende op de corner-stone, niet zozeer het uiterlijk, maar in het bijzonder het opschrift: "Unto the Glory of God". Daarom deze christelijke school.

Wij hebben onze kinderen van God ontvangen en op ons, ouders, rust een grote verantwoordelijkheid, ook ten opzichte van Christian Education.

Daarom ook een school welke onder toezicht en leiding van de ouders staat, welke er op toezien dat alle onderwijs wordt gegeven Unto the Glory of God.

Mr. Mills vertegenwoordigde de Mayor van Barrie, Mr. L. Cook.

Na de Mayor verontschuldigd te hebben en allen verzekerd te hebben dat Mr. L. Cook zeer zeker geinteresseerd was in dit grootse werk, feliciteerde hij de Society met het grote succes in het bouwen van deze school.

Verder wenste hij voorspoed in de toekomst, en twijfelde ook niet aan het bereiken daarvan.

Namens hem kwamen ook de gelukwensen van de City of Barrie en van de City Council.

Een contest onder de schoolkinderen, het maken van een essay over: "What I like about our new Christian School"; werd gewonnen door Mary Procee.

Op verzoek van de president werd dit keurig verzorgde onderwerp door Mary voorgelezen.

Vervolgens werd het woord gegeven aan Rev. J. Geuzebroek, die getuigde van de noodzaak en waarde van het Christelijk onderwijs, als volgt:

"The board of the Elementairy Christian School Society has invited me to say a few words on this occasion. For those who, during the past years have struggled to make the building of this school possible, it is truly a joyful day. And there is great joy in our hearts. We cannot but see that this is the Lord's calling. We should educate our children not only in our homes, but also in the schools according to the truth contained in the bible. This conviction made the members of our Society willing to sacrifice much of their time. It was and it will continue to be a heavy burden for them, also in the financial aspect.

There is much confusion at the present in the American World, that is both in Canada and the United States, concerning the matter of religious instruction in the public schools. This is the result of a system of education which allowed the teaching of religious education to become the teaching of humanistic ideals in order that no one will be offended. It is already apparent that strong forces are at work which will gradually break down this system completely. The modern public school is proving to be the gateway to the swift destruction of those very Scriptural principals upon which was founded the greatness of our Western world.

We must stand for our conviction that religion is not only a matter of the home, nor of the church, but it involves human life in its entirety. If we do not attempt to show this truth to our children, our so called Christian world will eventually become a world in which only Sunday is reserved for the service of the Lord. The rest of life is a neutrality in which the ideal of unity in the community is replaced by comfort in the community. This means that we are forced to lose our identity in order to become one of the crowd. No one dares to stand up for a strong conviction which is based on Principals from the Bible.

We have explained our point of few concerning the Christian school to many fellow Christians. It is not a church controlled school, but it is a school controlled and maintained by parents. They are the ones who must unite in order to establish an institution for education of their children. The government has no other task but to see that the most effective methods of teaching are being carried out. The inspection of schools should only be to check the efficiency of the schools to see whether or not it meets the required standards set by the government which is the agency responsible for the well-being of the citizens. That's why we welcome inspection of our schools by representatives of the government.

Many assure us that they agree with our point of view. No one as yet has come to support our point of view. Under these circumstances, we stand here today before the Lord, thanking Him that He led us now to the moment when we may now place the cornerstone in this school.

May this stone remind us of the corner-stone that was laid in this world according to the epistle of Peter: "God who has laid the chief cornerstone. God sent His Son into this world in order that He may be the stone carrying the foundation of God's Church and Kingdom in this world. The cornerstone of your and my life can only be built on this stone to the glory of God and to the well-being of the nations of the world and our own country. For that purpose only is this school built. Its aim is to build the lives of young children, entrusted to us as parents, upon this Stone:

JESUS CHRIST

Some people are asking me whether we are building this school because we thought our children to be better than others. The answer most emphatically is NO. We know and confess that no one is better than his neighbour, neither adults nor children. Nevertheless, an atmosphere of spiritual devoutness and consecration are indispensible to the true training of impressible children during their formative years when they will accept the teaching of their superiors and learn their godlessness as well as their wisdom. For this reason we believe that we must follow the command of the Lord. That is, we should educate our children also in the schools in such a way so that they learn to look to Him as the Creator and Redeemer of our whole life. Our serving Him is the only thing that makes life worthwhile.

We are standing on the threshold of a new era of the history of mankind and the world. In that world of the future we may lead our children in order to show them the greatness of man, but above all to teach them to see in all things the greatness of God.

It is our earnest prayer that through the education to be given in this school, the children may come to see the glory of Him in all of life as the great Creator and Redeemer. The fear of the Lord is the beginning of Wisdom. May much wisdom be gained in the building through an instruction carried on from day to day by people who themselves are moved and touched by a real fear of the Lord."

Een copper-box, welke achter de corner-stone geplaats zal worden, bevatte: Een exemplaar van The Christian School Herald, een document bevattende de nodige datums, de namen van het Schoolbestuur en van de Bouwcommissie, verder de toespraak van Rev. Geuzebroek, de essay van Mary Procee, en uitgekomen muntstukken in 1962.

Bert Schalij, de secretary, droeg nu Mr. J. Veenstra voor om over te gaan tot het leggen van de corner-stone.

Met de woorden: Dat het al mag zijn Unto the Glory of God, werd deze plechtigheid verricht.

Na een dankgebed van Mr. Bert Schalij, werd nog gezongen, God save the Queen.

Zo heeft de Christian School Society van Barrie historie gemaakt.

Een school die er wezen mag en waar we trots op mogen zijn. Drie lokalen met alles in zich om later op gemakkelijke manier uit te breiden.

Zegene God het onderwijs dat de kinderen, door Zijn genade, in deze school mogen ontvangen.

Aan onze kinderen, aan kindskinderen, tot in geslachten. Zodat de documenten in de copperbox door de eeuwen heen mogen verbleken.

R. Triemstra

Opening Thunder Bay Christian School, Fort William, Ont.

The school was opened on September 5 and twenty-five students from grade one through eight are enrolled in the two-class-room building. On Thursday during open house, Rev. A. G. Van Eek explained the motives behind the school. He stated that Biblical principles are the foundation of the society. With this in mind, the society built a school which offered religious education rather than methods of adopting modern society. Rev. Van Eek said the church, home and school, the three agents responsible for educating children "must work together if they are to succeed."

An outline of the history of the society was given by Ted Bakker, secretary of the school. The society was organized in 1951 and purchased a lot in 1958.

Work on the building started in 1960 and was completed largely through voluntary labor, with contractors called in when necessary. Total cost was under $25,000.

Gary Endhoven, school principal outlined the curriculum of the school. Mr. Endhoven was born and educated in the Netherlands. After attending a teachers college for four years, he taught school and obtained his principal's certificate through correspondence and night classes. He qualified as a high school arts teacher at the Royal Academy of Arts. Mr. Endhoven came to Canada 11 years ago.

Grades 1 - 3 at the school are under Donald Shortreed. Mr. Shortreed has had five years teaching experience in the Rainy River district.

Greetings were brought to the board by municipal officials from Fort William, Murillo and Paipoonge. Mayor Ernie Reed of Fort William attended personally his good wishes to the board and the teachers.

J.S.

Bakdemonstratie voor Nederlandse vrouwen

De Hr. Cornelus Jan Stekelenburg en de chef banketbakker van de KLM, de Hr. C. Alderlieste zullen de reeds aangekondigde demonstratie in de bereiding van Appelbollen, sneeuwballen, Kerstkransen en banketstaven-letters geven op:

November 12 — HAMILTON:
Olivet United Church auditorium. Prince George Street (off Brucedale).

Nov. 13 — ST. CATHARINES:
St. Columba Anglican Church Hall, corner Geneva and St. Columba.

November 14 — CHATHAM:
Dufferin Hall of Park St. United Church, Dufferin Avenue.

November 15 — LONDON:
Colborne Community Centre, 435 Colborne Street.

November 16 — OAKVILLE:
Oakville Arena, Rebecca Street.

November 17 — TORONTO:
Philips Electronics Industries Ltd.'s Canteen, 116 Vanderhoof Avenue.

AANVANG 8.00 p.m.

Na afloop van de demonstratie, vertoning van de film "Zilveren huwelijksjubileum H.M. Koningin Juliana en Z.K.H. Prins Bernhard".

AANKOOP VAN CANADIAN OILS DOOR SHELL ZAL POSITIE IN CANADA VAN BEIDE BEDRIJVEN VERSTERKEN

De chairman van de Shell Oil Company of Canada, de heer W. M. V. Ash, heeft bekend gemaakt dat de integratie van de Shell Oil of Canada en de Canadian Oils Co. Ltd. een sterkere en meer efficiente eenheid in Canada zal doen ontstaan, waarvan de positie veel steviger zal zijn dan wanneer men onafhankelijk van elkaar was blijven werken.

In de olie-industrie is het van belang een machtige positie in te nemen, omdat oliemaatschappijen een groot aantal produkten fabriceren waarvan duplicatie niet kan worden vermeden. Desgevraagd merkte de heer Ash op dat het weinig zin had om de Shell Oil Co. of Canada zonder meer als buitenlandse maatschappij te beschouwen, wanneer in aanmerking wordt genomen de grote bijdrage die dit concern heeft geleverd en nog steeds levert aan Canada's nationale oliepolitiek. In dit verband wees hij er op dat Shell of Canada momenteel bij Toronto een nieuwe raffinaderij in aanbouw heeft, die $34 miljoen zal gaan kosten en die uitsluitend Canadese aardolie zal verwerken. Daarentegen zal de produktie van de raffinaderij van de Shell in Montreal, die uitsluitend geimporteerde aardolie verwerkt, wat worden verminderd.

Kerknieuws

Chr. Ref. Church

Bedankt

voor Blenheim, Ont., B. Bruxvoort, Home Missionary te New Liskeard, Ont.

voor Dundas, Ont., P. Kranenburg te Springdale, Ont.

Beroepen

te Welland-Junction, Ont., H. Bade te Taber-Vauxhall, Alta.

Ingezonden

Godsdienst-Onderwijs Onwettig?

Onder het opschrift "Religious Teaching Unlawful?" (Godsdienst-onderwijs Onwettig?) verscheen op de eerste pagina van de editie van 27 September een artikel in de Hamilton Spectator, het plaatselijke dagblad van een van Canada's grootste steden.

In een rede uitgesproken door Professor H. A. Leal, Dean of Osgoode Hall Law School (de opleidingsschool voor advocaten) zei deze professor, aldus bovengenoemd blad, dat de Provinciale Regering van Ontario sinds 1944 zo goed als zeker haar toegekende rechten onder de Grondwet van Canada heeft overschreden door het toestaan van godsdienstonderwijs op de openbare scholen. In ieder geval, zo gaat Professor Leal verder, is het toestaan van godsdienst-onderwijs in scholen welke ondersteund en onderhouden worden door de Staat in strijd met de Kerk-Staat traditie welke meer dan 200 jaar teruggaat in de historie van Canada.

Het is niet onze bedoeling om in dit artikel een bekwaam man als Professor Leal persoonlijk aan te vallen. –

In zijn functie als Hoofd van deze opleidingsschool, kunnen we wel aannemen dat deze persoon zeer zeker bevoegd is en tevens bekwaam genoeg om voorlichting te geven aangaande de wetten van deze provincine met betrekking tot godsdienstonderwijjs op de openbare school.

Wat ons echter wel deed huiveren was dat het reeds weinige godsdienstonderwijs, dat heden ten dage op de openbare scholen wordt gegeven, waarschijnlijk nog in strijd is met de wetten van dit gedeelte van Canada en wel omdat het aanstoot kan geven en ergernis verwekken bij een bepaalde kleine groep of groepen onder ons volk als ze horen dat hun kinderen moeten luisteren naar christelijke leringen. We kunnen niet ontkennen dat de huidige vorm van godsdienst-onderwijs op de staatsscholen voor het grootste deel van onze bevolking geen doorn in het vlees is, omdat het al zo is verwaterd dat verreweg het merendeel zich rustig kan neerleggen bij deze vorm van godsdienst. In de tegenwoordige godsdienst-oefeningen op de staatsscholen wordt nog wel gesproken over een Almachtig God, of een Kind dat op aarde kwam om alle mensen te redden van de vloek, of zo nu en dan een Christelijk gezang gezongen, maar zelfs dit zou ongeoorloofd zijn en in strijd met de wetten van het land, welke voorschrijven dat gelijke vrijheid moet gegeven worden aan ieder burger, ongeacht zijn godsdienst, kleur of beschouwingen. Een kind, zo verklaart men de wet, van ouders die noch met God noch met de Zoon noch met de Heilige Geest iets te maken willen hebben kan toch niet "gedwongen" worden om tijdens het naar school gaan op de openbare school te luisteren naar iets dat "verkeerde invloed" op zo'n wereIds leven kan hebben. En juist daarom moet God maar verbannen worden uit het staatsonderwijs, geen plaats meer voor Hem, maar wel voor de theorieën van evolutie en dergelijke.

Op 25 Juni 1962 sprak het Hoogste Gerechtshof van de Staat New York uit dat ALLE vorm van godsdienst op de scholen, onderhouden door de staat, onwettig is en in strijd met de zogenaamde rechten toegekend aan de mens als individueel onder de grondwetten van de United States of America. We hadden zeer scherpe reacties verwacht van onze buren. We dachten dat de Lagere en Hogere Kamers van Amerika dit besluit zeer zeker zouden behandelen in hun debatten in plaats van uren te wijden aan een man als Castro. We hadden zeker sterke reactie tegen dit "wereldse" besluit verwacht van de President van de Verenigde Staten, echter hoe teleurgesteld kwamen we uit met al onze verwachting. Wel adviseerde de President zijn Protestantse onderdanen om meer aan gezinsgodsdienstoefeningen te doen, want het is toch niet goed als een Christelijk land als de Verenigde Staten helemaal zijn God vergeten gaat. Met andere woorden, als Rooms Katholiek sympathiseerde de President wel met het getroffen gedeelte van zijn bevolking maar verder kon hij toch ook niet gaan. Befehl ist Befehl (bevel is bevel) zouden de Duitsers gedurende de oorlogsparen zeggen.

Nu is het in Canada nog niet aan de orde gekomen om het Hoogste Gerechtshof om een uitspraak te vragen, maar volgens pers- en radioberichten kunnen we er wel verzekerd van zijn, dat ook Canada's Supreme Court binnen afzienbare tijd in deze een beslissing zal moeten nemen en wat zal in dit land de uitspraak zijn? Op grond van het in het begin genoemde krantenartikel en de uitspraak van een naburige staat kunnen we haast wel zo goed als zeker onze conclusies trekken. Om zo iets te voorkomen, wordt er in vele grote steden door de Boards of Education aan plannen gewerkt om nu eens zulk een vorm van godsdienst te fabriceren waar ieder burger het mee eens kan zijn. Wat zal er dan echter nog van de werkelijke godsdienst overblijven? Van onze Zaligmaker en Zijn verzoenend werk mag niet meer gesproken worden, omdat dit voor de Jood een ergernis is; van de Drie-Eenheid kan ook niets meer behandeld worden, omdat dit voor de Mormoon en Jehovah-getuigen een dwaasheid is en ga zo maar door. Vernietigd en vermorzeld wordt alles wat ook maar enigszins met de ware Christelijke leer in verband staat.

En juist aan zulk een openbaar en algemeen onderwijs worden wij als Christenen verzocht mee te werken. Is het daarom te verwonderen dat onze ouders, evenals de Rooms-Katholieke landgenoten, scholen behoren te stichten waar Christus in al Zijn heerlijkheid ongestoord mag verkondigd worden? Dan kunnen onze kinderen in hun leer en godsdienst worden opgevoed, onderwijs ontvangen waaruit Christus niet wordt verbannen, integendeel, waar Hij als Koning in het centrum staat van alle onderwijzing en studies. Hoewel wij ons in het geheel niet willen verenigen met de leer van Rome, kunnen we toch niet anders dan grote waardering hebben voor de wijze waarop zij ons een voorbeeld stellen.

Velen onder ons zijn sinds hun aankomst in Canada van mening geweest of zijn nog van mening, dat we onze kinderen niet moeten "terugtrekken" uit deze maatschappij. Ze moeten naar de openbare scholen, want men meent, dat de kinderen zodoende een uitnemende gelegenheid krijgen om te getuigen van hun Heer en Heiland en door hun getuigenis misschien nog wel een vriendje of vriendinnetje dichter tot Jezus brengen. Zien we niet al te vaak, dat aan kinderen wèl zulke hoge eisen gesteld worden, terwijl de ouders soms niet eens Christus om een zegen durven vragen over te gebruiken voedsel temidden van mede-arbeiders. Verder wordt er wel opgemerkt dat de openbare scholen in Canada absoluut Protestants zijn in de leer en het dus overbodig is en tevens weggegooid geld om Christelijke Scholen te stichten. Maar hebben zij die van dit standpunt uitgaan, hun protest reeds ingediend bij het Department of Education? Hebben zij door middel van pers en radio laten weten dat zij als Christen de plicht hebben om te waarschuwen tegen de vergrijping aan de Christelijke leer? Hebben zij, als Maarten Luther, hun "stellingen" geslagen aan de witte muren van Osgoode Hall in Toronto, opdat al de tegenwoordige en toekomstige advocaten in het harnas zullen springen tot handhaving van een leer waaruit Christus niet wordt verbannen? Naar mij van officiële zijde is medegedeeld is er geen, maar dan ook geen enkel protest ingediend bij de regerende overheid. Misschien denkt u, och, één stem haalt zo weinig uit, maar hoe kunt u dan wel eisen dat uw kind die grote taak op zich neemt?

Voor hen die vele offers hebben gebracht tot bevordering van Christelijk onderwijs en nog steeds veel offers brengen is het een steeds duidelijker overtuiging dat zij moeten blijven strijden op de ingeslagen wegen onder aanvoering van Koning Jezus. Wanneer straks de openbare scholen eindelijk kleur zullen moeten bekennen, moeten wij zingend instemmen met het Lutherlied dat zegt:

"Wij gaan het wapen scherpen
wat hem bestrijden moet."

Laten wij echter wel in het gebed de openbare scholen gedenken en vragen aan onze hemelse Vader of Hij niet wil toelaten dat Hij geheel uit die scholen wordt verworpen. Zwaar zullen de straffen zijn voor een natie die Hem niet meer nodig heeft in het dagelijks leven. In Zijn rondgang op aarde gaf Christus Zijn navolgers de opdracht om Zijn dood te verkondigen totdat Hij weer komt. Dit betekent niet alleen een paar uur op Zondag of een ogenblik elke dag, neen het eist van ons dat wij Hem verkondigen elk uur, elke minuut, en dat sluit ook in het onderwijs dat gegeven en ontvangen wordt. Daarom streden en strijden onze ouders voor Christelijke Scholen en Instituten. De kinderen kunnen niet overgelaten worden aan een wereld van onderwijs zonder God. "Onderwijzen, doen en helpen onderwijzen in Zijn leer" is de dure taak ons opgelegd door God opdat onze kinderen straks mogen leren bouwen op de Rots der Eeuwen.

H. P. Verburg

ONZE FELICITATIES!

Op 1 September 1962 werd het huwelijk van William J. Tolkamp en Catharine G. J. Meijer bevestigd door ds. G. H. Polman in de St. Giles Presb. Church te Prince George, B.C. Mej. Meijer is de dochter van mevr. S. Meijer, Prince George, B.C. en wijlen de heer R. Meijer. De heer Tolkamp is de zoon van de heer en mevrouw Johan Tolkamp, Aalten, Nederland. Het jonge paar vestigde zich te St. George, B.C., 1145 Burden Street.

ONZE BESTE WENSEN!

Op 15 September 1962 werd het huwelijk voltrokken van Peter W. Vanderleek, zoon van de heer en mevr. G. Vanderleek te Hamilton, Ont. en Joanne E. Kroeze, dochter van ds. en mevr. H. W. Kroeze te Kitchener, Ont. Het huwelijk werd bevestigd door ds. Kroeze in de Chr. Ref. Church te Clarkson, Ont.

A Real Musical Treat for the Maritimers
Feike Asma

So often we hear people say out West, "Daar in de Maritimes hebben ze ook haast niks, wat fijne cultuur betreft." Well, let me say this friends, we here in the Maritimes, cannot agree with you, because, this part of Canada with all it's fine local universities and colleges, is CERTAINLY NOT A BACKWARD COUNTRY, as some probably think it to be!

We do have fine culture here in the Maritimes all year through, from time to time and especially just recently we have experienced another great event here.

On February 1st 1962, a group of cultured minded men formed a "FEIKE ASMA MARITIME ORGAN TOUR COMMITTEE". Members of this committee were: Rev. Harry Mennega, President; Mr. Herman Lam, Vice-President; Mr. John Van der Woerd, Ex-Officio member; Rev. John Van Dijk; Rev. John G. Kunst as Recording Secretary; Mr. James Schoonhoven, and yours truly as Secretary Treasurer.

What were the results of all the hard work put into by the FAMOTC? In one word "EXCELLENT".

For instance, Asma played in a very small town here in New Brunswick (SACKVILLE) and drew well over 500 people!

Then on October 19th he was interviewed with another member of our committee over the C.B.C. Television (Maritime Network) and also had a 15 minute recorded organ recital over the C.B.A. Radio (Maritime Network), which was highly appreciated by all who heard it and saw Asma on television here.

But that's not all. Our President of the FAMOTC, who is a member of the "Halifax Ministerial Association", saw to it, that an all HALIFAX CITY WIDE HYMN SING was organized and sponsored by the Ministerial Association. This Hymn Sing took place last October 21st 1962, here in the city of Halifax in the St. Paul's Anglican Church, the oldest Protestant Church of Canada, which is located in the heart of the city of Halifax, Nova Scotia.

The people who came to this wonderful evening of worship, sang with their heart's contend. Yes, all kinds of different people they were, who came to SING TO GOD'S GLORY! We saw many sailors with their breasts forward, and singing, like we never have seen before. Especially for these sailors, this must have been a spiritual up lift for them to sing the Psalms of old.

On Monday evening, October 22nd, Asma gave his official Recital in the largest Cathedral of Halifax. This was held in the St. Mary's Basilica.

Now the striking part of this recital is, that the audience was bigger in number than had been expected by the FAMOTC.

Usually, when an organ recital is given here in this city, we only see about 100 to about 150 people attending. But this was not the case with Asma's recital. He drew well over 350 people here in this beautiful Basilica. It was a recital which the people will never forget! The organ in this church was more than enough to satisfy the listener's ear. Accoustic wise, we probably can never find one like it here in Nova Scotia.

Asma's own reaction of this organ was: "Wat een orgel, wat een orgel! Zoiets krijg ik niet terug, niet eerder dan in de kerk of St. Paul's in Toronto."

Of all the organs he has played in Canada, he claims the St. Mary's Basilica Church organ to be the second best in Canada.

After this recital in Halifax Monday evening, unexpectedly for Asma and the FAMOTC, he received a special invitation from the Rev. Father O'Toole, to visit their new organ in the new Chapel of "Mount St. Vincent College" at Rockingham, N.S. just in the outskirts of Halifax. Asma appreciated this invitation very much. He played a very nice soft melody in this Chapel while a service was beginning. He played on this beautiful three manual Casavant organ, the famous "ANDANTE in E flat major by Simon Landsman". This short, but clearity, certainly fitted the atmosphere for this service.

On Tuesday evening, October 23rd, Asma gave his farewell recital to the Maritimes at Wolfville, N.S. also a small town with a local university. Here at Acadia University, we saw a record crowd of well over 400 people attending Asma's final recital to the Maritimers. This audience was so impressed with Asma's style of music, that he was forced by an applaud to give an encore. This encore, "A MIGHTY FORTRESS IS OUR GOD" arranged by Jan Zwart, will no doubt be ringing in the ears of those who heard and saw him perform this last number. Truly, this was a number which Asma certainly not only used in magnificant majestic notes, but filled with his own enthusiasm as well.

Indeed it was A REAL MUSICAL TREAT FOR THE MARITIMERS!

Frederick R. Van der Velde,
Secretary Treasurer, FAMOTC

Professor Runner terug in Grand Rapids

Professor dr. H. Evan Runner, hoogleraar in de wijsbegeerte aan het Calvin College te Grand Rapids, Mich., is vrijdagavond 2 november uit Nederland te Grand Rapids teruggekeerd. Opgewekt en gebruind stapte hij uit het vliegtuig dat hem van New York weer naar zijn werkstad terug vloog. Wérkstad — ja, want ook in Grand Rapids hoopt professor Runner de komende maanden veel werk te kunnen verzetten, in aansluiting aan het (vertaal)werk dat hij in Nederland de afgelopen zomer heeft gedaan. In de loop van april van dit jaar was dr. Runner naar Nederland vertrokken om aldaar wijsgerige publicaties op het terrein van de Wijsbegeerte der Wetsidee in het Engels te vertalen. Hoewel de aanvankelijke opzet was voornamelijk prof. Vollenhovens werk *Geschiedenis der Wijsbegeerte* in het Engels te vertalen, zijn ook andere publicaties in professor Runners gezichtsveld gekomen, die resp. reeds vertaald zijn of binnenkort bewerkt zullen worden.

"Het maakte mij haast een beetje weemoedig het goede Amsterdam weer te moeten verlaten. De bomen langs de grachten waren mooier dan ooit, ze hebben kleurschakeringen die wij hier in Michigan weer niet zo kennen, en het was zelfs heerlijk najaarsweer. Toen ik in New York aankwam, vond ik het maar erg rillerig daar . . ." aldus de hoogleraar, die overigens ondanks de weemoed om Amsterdam kennelijk erg blij was weer in de kring van zijn gezin terug te zijn. Over het blije weerzien viel echter een schaduw, omdat er een lege plaats was in de intieme familiekring, daar gedurende dr. Runners verblijf in Nederland, zijn vader Mr. Howard Runner, was overleden.

In Amsterdam werd prof. Runner uitgeleide gedaan door verscheidene V.U.-studenten van de Ver. Staten en Canada zoals de heer en mevrouw Bernard Zijlstra, de heer en mevrouw J. van der Stelt, de heer H. Hart, de heer en mevrouw Boonstra, en de heer en mevrouw Phil Bom.

De dag van zijn vertrek uit Nederland viel samen met de 70e verjaardag van prof. dr. D. H. Th. Vollenhoven. Professor Runner woonde een ontvangst in kleine kring bij, waar ook verscheen prof. dr. G. C. Berkouwer, die juist terug was van de bijeenkomsten van het Vaticaans Concilie. Prof. Berkouwer was — tezamen met de protestantse theoloog dr. Oscar Cullman, hoogleraar te Parijs en Bazel, en twee leden van de protestantse gemeenschap te Taizé, Frankrijk — uitgenodigd alle openbare en geheime vergaderingen van het Vaticaanse Council mee te maken, een onderscheiding die hem en de drie zojuist genoemde theologen te beurt was gevallen op grond van hun persoonlijke, hoog-aangeslagen wetenschappelijke verdiensten.

Gebrek aan tijd noopte prof. Runner uiteraard beknopt te zijn in de weergave van zijn impressies, maar samenvattend verklaarde hij, dat zijn verblijf in Nederland in veel opzichten een zeer boeiende tijd voor hem is geweest.

Bij zijn aankomst in New York werd hij verwelkomd door de heer Andreas, een persoonlijke vriend.

Prof. Runner heeft een "leave of absence" van Calvin College tot eind januari 1963 en hoopt begin februari zijn docerende taak voort te zetten.

Great Canadian Oil Sands Ltd. gaat oliezanden van Athabasca in exploitatie nemen

De Alberta Oil and Gas Conservation Board heeft aan de provinciale regering van Alberta geadviseerd het plan voor de winning van olie uit de zanden van Athabasca, dat werd ingediend door de Great Canadian Oil Sands Ltd., goed te keuren. Het plan van Great Canadian voorziet in de productie van 11,5 miljoen vatten olie per jaar uit de zanden aan de oevers van de Athabasca rivier, ongeveer 450 km. ten noordoosten van Edmonton. Naar schatting zouden de oliezanden in totaal 300 miljard vaten olie bevatten, een hoeveelheid die Canada's huidige oliebehoefte gedurende 800 jaar zou kunnen dekken.

De financiëring van Great Canadian's plan moet, aldus de condities van de Alberta Oil and Gas Conservation Board, vóór 30 september 1963 rond zijn; vóór 1 januari 1964 moet met de bouw van technische installaties worden begonnen. In september 1966 moet het bedrijf in produktie zijn.

Jarenlang heeft men gezocht naar een methode om op economisce wijze de olie aan de oliezanden te onttrekken. Great Canadian gaat nu het zgn. "water flotation process" toepassen. Het zand wordt hierbij vermengd met water en daarna verhit. De daardoor ontstane brei wordt dan opnieuw met heet water bewerkt, waarna de olie in de vorm van een schuimlaag aan de oppervlakte komt. Dit schuim, dat 95% van het oorspronkelijke oliegehalte van het zand bevat, wordt vervolgens gezuiverd door er het water en de fijne zanddeeltjes aan te onttrekken, waarna schone, zware ruwe olie overblijft, die na een eerste raffinage voor pijpleidingtransport geschikt is.

(N.C.K.v.K.)

Een programloos manifest

(ICN) Onder deze titel publiceerde de studiecommissie voor politieke aangelegenheden van de Vereniging "Protestants Nederland" een nota over het ontwerpprogram van de K.V.P., C.H.U. en A.R.P. voor de Europese verkiezingen (het z.g. "Europese Manifest").

De aanvang van de nota luidt: "De voornaamste functie van een politieke partij is, dat zij in de konkrete werkelijkheid vorm geeft aan bepaalde beginselen. Zijn die beginselen niet voldoende omlijnd, bestaat er niet voldoende eensgezindheid over onder haar leden, dan doet ze beter uit het politieke strijdperk te treden, of liever er in het geheel geen voet in te zetten. Slaagt zij er niet, of niet voldoende in in konkreto duidelijk te maken wat zij wil of niet wil ten aanzien van de problemen, die om een reële oplossing vragen, dan moet men haar een zelfde raad geven. Ook al schermt men nog zo met gemeenschappelijke, maar dan ook vage, min of meer fraaie leuzen en termen. Geldt dit in het algemeen reeds van iedere politieke partij, in het bijzonder mag dit verwacht worden van zich Christelijk noemende groeperingen, van wie immers moet worden geëist, dat door hen ook in het openbare leven Gods Woord en Wet als richtsnoer zullen worden erkend."

De nota wijst er verder op dat wij "naar velen hopen, staan aan de vooravond van een staatkundig vereend West-Europa." "Protestants Nederland" spreekt zich als zodanig niet uit vóór of tegen deze federatie. Maar men acht het een eis van werkelijkheidszin, dat men zich tijdig bezig houdt met de problemen, die zich zullen voordoen als deze federatie een feit wordt.

Medegedeeld wordt dat het manifest bedoeld was als een program voor de Europese verkiezingen. Nu deze moesten worden uitgesteld, heeft men het program als "manifest" doen uitgaan. Als het tot verkiezingen zou komen, zou het manifest alsnog als program moeten worden goedgekeurd. De nota spreekt er bezorgdheid over uit dat over deze goedkeuring door sommigen wordt gesproken als over een "formele" kwestie. Er wordt op gewezen dat het gaat om een beslissing, die, met name voor de protestants christelijke partijen, van levensbelang is. Vervolgens wordt het manifest "dat eigenlijk een program wil zijn" besproken. De nota is van mening dat "vage leuzen hier worden gegeven als beginselverklaring." Er wordt gewezen op de belangrijke verschillen, die er inzake verschillende punten bestaan tussen rooms-katholieken en protestanten. Men zal er rekening mee moeten houden dat de roomskatholieken, ook wat hun voornaamste politieke beslissingen betreft, gebonden zijn en blijven aan het kerkelijk leergezag. De nota bespreekt verder de verschillende punten, die in het manifest aan de orde komen en noemt de moeilijkheden waarop men, niet alleen in de binnenlandse politiek, maar ook op internationaal terrein, stuit. De mening wordt uitgesproken dat het de samenstellers van het manifest zowel aan sociale als aan wereldpolitieke visie ontbreekt. Zo maakt men er bezwaar tegen dat wel gesproken wordt over de eis tot nauwe NATO-samenwerking, maar dat de positie van Engeland en Scandinavië zelfs niet wordt genoemd. De schrijvers van de nota zijn van mening "dat alleen ná toetreding van die landen tot een politiek geïntegreerd Europa constructieve Europese initiatieven ten aanzien van de genoemde problemen verwacht mogen worden.

Men acht dan ook het manifest religieus, zedelijk en politiek verwerpelijk. "Omdat in een Europese C.D.U. vrijwel elke denkbare politiek verdedigers zal vinden, omdat een gemeenschappelijke definitie van wat onder de meest fundamentele politieke grondbeginselen moet worden verstaan, in dit gezelschap een hachelijke, zo niet onmogelijke taak is, terwijl men onder aanroeping van Gods Naam het volk wel een eenheid suggereert."

Ongerustheid in Wereldraadkringen over lidmaatschap Russische kerken

(ICN) Oop uit Wereldraadkringen kan men zo nu en dan stemmen beluisteren die er op wijzen dat men zich met het lidmaatschap van de Russische kerken niet in elk opzicht gelukkig gevoelt.

De *Church of Ireland Gazette*, hèt officiële orgaan van de Episcopaalse Ierse Kerk gaf, na de vergadering van het Centrale Comité van de Wereldraad in Parijs, een hoofdartikel op de frontpagina onder de titel: "Onenigheid in Parijs". Zoals men zich herinneren zal, had het nogal wat voeten in de aared vordat het Centrale Comité een resolutie aanvaardde, die een beroep deed op de regering van Ghana, om har beslissing de Bisschop van Accra te verbannen, te herzien. De Gazette wees er op dat het bestaan van een Sovjet-blok onmiddellijk openbaar werd toen deze resolutie werd besproken. De oppositie tegen deze resolutie kwam van de vertegenwordigers van de Rusissche Orthodoxe Kerk, de Roemeense Orthodoxe Kerk en van de Hongaarse Hervormde Kerk. Aartspriester Vitaly Borovy van de Russische Orthodoxe Kerk zette het standpunt van de Sovjet-kerken uiteen toen hij beweerde dat, terwijl het noodzakelijk was persoonlijke en godsdienstige vrijheid te verdedigen, de kerken ook de ontwikkeling van de nieuwe Afrikaanse landen moeten steunen en alleen zouden slagen als zij "zich volledig zouden onderdompelen in de geest van het land, zodat zij alles wat goed is en alles wat kwaad is zouden delen." In de lijn van dit argument lag zijn amendement dat een beroep deed op de kerken van Ghana tot "volledige samenwerking met de volkeren van Ghana in het opbouwen van een nieuwe maatschappij op de beginselen van volledige nationale onafhankelijkheid en staatssouvereiniteit, vrijheid en sociale rechtvaardigheid."

De Gazette vervolgde: "Het amendement werd verworpen en een resolutie, die een beroep deed op de regering om haar beslissing te herzien, werd aangenomen, maar het is duidelijk dat dit slechts het eerste schot is in een worsteling die de Wereldraad in de toekomst in buitengewone mate zal bezig houden en die, als zij uit de hand zou lopen, zou kunnen leiden tot verdeeldheid in deze organisatie. Het is te hopen dat, zelfs met het risico dat ze zich zouden terugtrekken, het aan de Sovjet-kerken zal worden duidelijk gemaakt dat er in de beraadslagingen van de Raad geen gelegenheid is voor dat soort taktiek dat hun politieke tegenhangers gebruikt hebben in de Verenigde Naties en bij andere gelegenheden en ook inderdaad niet voor de politieke argumenten die zij, naar het scheen, van plan waren aan te voeren. De Wereldraad van Kerken zal misschien hebben te overwegen of het de moeite waard is bepaalde zaken op te offeren ten einde de Sovjet kerken als lid te behouden. De beslissing behoort te worden genomen, zo positief en zo snel mogelijk in de wetenschap dat deze kerken, in het allereerste beginstadium, reeds het patroon hebben laten zien van communistisch-geïnspireerd lidmaatschap, adt in vele internationale organisaties reeds zo goed bekend is.

Ook *Aartsbisschop Jakovos*, Primaat van de Grieks Orthodoxe Kerk in Noord- en Zuid-Amerika, één van de presidenten van de Wereldraad, gaf tegenover een redacteur van de *Press Scimitar* in Memphis, Amerika, uiting aan zijn ongerustheid. De artsbisschop zei dat hij in New Delhi al "met reserves had gestaan tegenover de toelating van de Russen."

"Zij kunnen natuurlijk nergens heen gaan zonder dat zij eerst van het Departement van Buitenlandse Zaken op het Kremlin hun instructies krijgen. Zij zijn geen vrije kerk."

Het algemeen gevoelen in New Delhi was, volgens de Aartsbisschop, "Wel, laten we een kans wagen."

Maar in de vergaderingen ,die sindsdien gehouden zijn, zijn de Russen niet openhartig geweest in het bespreken van religieuze zaken achter het IJzeren Gordijn. Zij zijn direct bereid het aantal Baptisten of Arminianen of Lutheranen dat er in Rusland is, te noemen, "maar zij hebben geen antwoord als U vraagt om hun eigen getallen te noemen, of waarom de seminaries worden gesloten."

En toch zei de aartsbisschop, dat hij gelooft dat niettegenstaande dit alles 85% van het Russische volk van nature religieus is.

De Russen, zei hij, zijn mystieke mensen. In hun hart zijn zij geen communisten, maar zij geloven dat hun natie de grootste is in de wereld en dat zij misschien het heelal zullen veroveren.

REEDS NU AANSPRAKEN OP EEN NOG TE VORMEN FEDERATIE

Als alles volgens plannen verloopt zal de wereld volgend jaar een nieuwe statenbond krijgen onder de naam Maleisië.

Ongeveer 8,5 miljoen inwoners zal deze statenbond tellen, die gevormd moet worden uit Malakka, Singapore en Brits Borneo.

Nog voor de statenbond geboren is dreigen er echter moeilijkheden te ontstaan. In de eerste plaats ziet Indonesië de vorming van een dergelijke federatie niet graag, maar in de tweede plaats maken de Philippijnen thans aanspraak op Brits Noord-Borneo. De Philippijnen menen hun aanspraken te kunnen rechtvaardigen op hun zienswijze t.a.v. een gesloten verdrag uit 1878, waarbij Brits Noord-Borneo voor ca. 6000 gulden aan een Engelse maatschappij werd verkocht. Men beweert nu dat een en ander geen koopovereenkomst is geweest maar een pachtovereenkomst. De Britse regering verzet zich echter tegen de aanspraken van de Philippijnen en de regering van dit land heeft reeds verklaard genoegen te kunnen nemen met een afwijzing van haar "rechtvaardige" eisen. Overigens is er in Indonesië indertijd ook eens een plan geweest om te komen tot een federatie van staten in Z.O.-Azië, maar dan uiteraard onder Indonesische leiding. Ook Brits Borneo viel onder dit plan, zodat de Philippijnen niet het eerste land zijn dat naar Brits Borneo kijkt.

HYGIENE op de Boerderij

Ondanks de vele nieuwe hulpmiddelen voor hygiene, blijft Gillett's Lye nog steeds verreweg het meest doeltreffende en economische, enkelvoudige schoonmaak- en hygienemiddel voor algemeen gebruik op de boerderij. Twee eetlepels Gillett's Lye op een gallon water verschaft U een reinigingsoplossing die vuil en smeer aantast, vele ziektekiemen en smetstoffen doodt, daarbij oppervlakten vlekvrij en hygienisch latend. Desalniettemin kost het U slechts enkele centen. Dit is slechts een der vele dozijnen wijzen waarop U werk, geld en tijd kunt besparen met Gillett's Lye. Zij zijn allemaal opgenomen in een GRATIS gezaghebbend boekwerkje, bevattende 60 bladzijden. Om een gratis exemplaar te verkrijgen gelieve men te schrijven aan: Standard Brands Limited, 550 Sherbrooke St. W., Montreal.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B., Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....

Post-adres ....

....

....

OUD ADRES:

....

....

"CALVINIST - CONTACT" PREMIE BOEKEN

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 4.00 opstuurt.

ONZE UITGEBREIDE LIJST

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

HUMOR VAN DE BIJBEL, door Okke Jager.
Het geheim van de ware humor is te leven in de vreugde van Christus. In dit boekje wordt gepoogd dit aan de lezers duidelijk te maken.

DE BIJBEL ALS BOEK VAN SCHOONHEID, door Dr. B. Wielenga.
Gelovigen maar ook ongelovigen hebben erkend dat de Bijbel een zeer bijzonder boek is. Een boek van onuitputtelijke schoonheid.

HERLEEFD VERLEDEN, door Prof. A. Sizoo.
Een boekje over de Grieks-Romeinse oudheid dat de aandachtige lezer een beter begrip zal bijbrengen van de wereld waarin wij thans leven.

JOHANNES CALVIJN INSTITUTIE
Een verkorte en toch zo getrouw mogelijke weergave van Calvijn's Institutie, welke in 1536 voor het eerst werd gepubliceerd in het Latijn en daarna in verschillende talen en vormen is verschenen.

DE APOCRIEFE BOEKEN, deel 2, 157 bladzijden.
De Apocriefe boeken zijn voor velen onbekend en moeten natuurlijk onderscheiden worden van Kanonieke, welke door Goddelijke inspiratie geschreven zijn. Toch is het interessante literatuur.

HET CALVINISME (Stonelezingen), door Dr. A. Kuyper.
Iemand die het Calvinisme wil leren kennen mag niet nalaten deze "stone lezingen", die door Dr. Kuyper in Princeton (Amerika) in het jaar 1898 gehouden zijn, te bestuderen.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

LUTHERS WERKEN
Luthers werken zijn niet erg bekend en toch zo erg belangrijk. Ds. Impeta geeft in dit boekje de vertaling van: "De Babylonische gevangenschap van de Kerk", "Brief aan Paus Leo X" en "De vrijheid van een Christen".

MENSEN RONDOM JEZUS, door Dr. J. H. Bavinck.
Op buitengewone begaafde wijze geeft Dr. J. H. Bavinck in dit boekje een psychologische tekening van figuren uit het Nieuwe Testament, die met Jezus in aanraking kwamen.

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

HEL EN HEMEL VAN DACHAU, door Ds. J. Overduin.
Een boekje waarin de verschrikkingen van het concentratiekamp Dachau gedurende de tweede wereldoorlog worden beschreven, maar waarin vooral ook uitkomt de heerlijkheid van een onwankelbaar geloof in God, zodat het hemelleven reeds aanvangt temidden van Helse tyrannie.

KAART VAN KERKELIJK NEDERLAND, door Dr. C. N. Impeta. (Beschrijving van verleden en heden der Remonstrantse Broederschap.)
Ds. Impeta geeft in dit boekje een objectieve beschrijving van de meer dan 50 kerken in Nederland. (Geschiedenis, grondslag, organisatie enz.) Een zeer interessant boekje voor meelevende kerkmensen.

OOK U SPREEKT GRIEKS EN LATIJN, door Prof. Dr. A. Sizoo. (Hoe Griekse en Latijnse worden in de Nederlandse taal zijn opgenomen.)
De Nederlandse taal bevat heel wat z.g.n. geïmporteerde woorden, waaronder ook Grieks en Latijn. Dr. Sizoo schrijft hierover op boeiende en populaire wijze en heeft het zodoende gemaakt tot een leerzaam boekje.

DE JEHOVA'S GETUIGEN EN DE BIJBEL, door Ds. H. J. Spier.
Een gesprek met Jehova's getuigen schijnt voor velen moeilijk te zijn. Het is ook beter het te vermijden, tenzij men goed op de hoogte is wat Gods Woord ons leert ten opzichte van hun dwalingen. Dit boekje is een uitnemende gids.

VAKBEWEGING EN MAATSCHAPPIJ, door Dr. W. Albeda.
Mensen die hier actief zijn in de "Labour Organizations" kunnen nog wel wat leren van dit boekje.

KLIMATOLOGISCH, door G. Th. Rothuizen.
Een verzameling gedichten naar thema.

DE WELEERWAARDE HEER, door Ds. M. E. Voila.
Mensen die gezonde humor kunnen waarderen houden van de boeken van Ds. Voila. In de regel gaat het over belevenissen van Dominees en kerkmensen.

BILDERDIJK, door Martien J. G. De Jong.
Een bibliografie over Bilderdijk, die een van de geleerdste mannen was van zijn tijd, en leefde in de dagen van het Réveil. Dit boekje geeft behalve een levensbeschrijving tevens een indruk van zijn voornaamste werken.

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt kunt U een van de volgende "ONE EVENING CONDENSED CHRISTIAN BOOKS" kiezen.

MARTYR OF THE CATACOMBS
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS
Virginia Blakeslee, vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put again the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS
Stanley Ledyard. The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON
Rosemary Conningham. Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST
Dr. F. B. Meyer. A Clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN
Ruth Gordon. The Personality of Martin Luther, his character and purpose. The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

A PREY TO SATAN
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.